

KODUTEEL

TOOMAS PAJUSOO

Kohtumine inglīga

.....

MEELI TANKLER

**Ootamisest ja
ootustest**

.....

ANNE SALURAIU

**Andeksandmisest
jõulupühade taustal**

.....

C.S. LEWIS

Inimene või küülik?

.....

ANNELI TOMBAR

**Etioopias kooliaasta
alguses**

.....

AJALUGU/TUNNISTUS

**Jumala ime, mis
sündis Viljandis
1963. aastal**

SELLES NUMBRIS

• JUTLUS

Toomas Pajusoo

Kohtumine inglisa3

Andres Kapp

Lühike mõtisklus sellest,

kui aeg täis sai6

• MEILT JA MUJALT

28. oktoobril tähistas Tartu kogudus

oma 95. aastapäeva7

Jõhvi koguduses oli rõõmus päev8

Isadepäev Tallinna koguduses.....8

Erakonnad eraldasid katuserahasid.....8

Eakate osadus Tallinnas.....9

Rakvere kogudus sai uue pastori9

GLSi koolitus saamas.....10

EKN konverents „Eesti usk”10

• HINGEHOID

Meeli Tankler

Ootamisest ja ootustest11

• SÕNA

Anne Saluraid

Andeksandmisest jõulupühade

taustal14

• ESSEE

C. S. Lewis

Inimene või küülik?16

• MISJON

Anneli Tombak

Etioopias kooliaasta alguses19

• TUNNISTUS

Jumala ime, mis sündis Viljandis

1963. aastal.....20

• NOORTEKAS

Noorte sügislaagrist.....22

• LASTEKIRIK

Pühapäevakool Võrus.....23

Tallinna koguduse laste tegemisi23

Kallid lugejad!

Oleme taas jõudnud ilusasse jõuluaega. Kaunilt ehitud kuused, maitsvad piparkoogid, küünlasära, kingitused, jõululaulud ja koosviibimised pere ja lähedastega – see kõik teeb jõulud väga eriliseks ajaks. Ning nagu eestlastel ikka kombeks on, minnakse jõululaupäeval ka kirikusse. Kui mitte päriselt Jumalat kummardama, siis vähemalt viivuks mõtisklema oma elu üle. Kas mul endal rahulikuks mõtiskluseks jõuluajal aega jääb, ei ole ma kindel. Seega teen oma mõtlemise varakult ja jagan teiega mõtteid, mis mul õhtuvaikuses jõuludega seoses tekkisid.

Lugedes Piiblit, on huvitav panna tähele, et Jumal valis nii lihtsa ja tagasihoidliku koha, kus Ta Poeg pidi sündima. Mitte pealinnas Jeruusalemmas, vaid väikeses linnakeses. Mitte rikkas ja uhkes majas, vaid laudas, kus hoiti loomi. Jumala Poeg lebas mitte mugavas lapsevoodis, vaid loomade toitmiseks valmistatud söimes. Paistab, et Jumalat need tagasihoidlikud olud üldse ei häirinud. Mõeldes tänapäeva maailmale, tuleb tõdeda, et inimestele on järjest tähtsamaks muutumas teisejärgulised asjad. Mugavus, meelelahutus, kõige uuem telefonimudel, automark või rõivaste bränd on paljudele märkamatuks muutunud ülitähtsaks. Vahel on maja suurus tähtsam kui armastus peres. Lisasissetuleku teenimine tähtsam kui suhted. Kas pole nii, et tänapäeval on suur oht hoolitseda väliste asjade eest ja unustada kanda hoolt oma südame ja hinge eest? Kas pole ka jõuluajaga nii, et suures kingituste tegemise ja saamise tuhinas võime unustada sootuks Jeesuslapse söimes ja selle põhjuse, miks ta siia maailma tuli?

Vaatamata sellele, et ühiskonnas räägitakse iga aasta advendi- ja jõuluajal palju armastusest, hoolimisest, üksteise märkamisest, heategevusest, andestusest ja õigetest prioriteetidest, ei ole sellist tunnet, et meie ühiskond jõuludega iga aastaga paremaks muutumas oleks. Tuleb tõdeda, et elame vaimulikus mõttes üpris pimedal ajal, pimedas maailmas. Tasub vaid kuulata või lugeda uudiseid. Jõulude tõeline rõõmusõnum on aga selles, et meile sündis Jeesus, kes päästab oma rahva nende pattudest (Mt 1:21). Kui me Kristuse usus vastu võtame läbi meeleparanduse ja ristimise, järgides Tema õpetust, saame patupimedusest oma elus vabaks ja uue elu osalisteks. Jumala arm muudab meie südamehoiakuid. Jumala Vaim valab meie südamesse armastuse ja annab jõudu elada püha elu. Sest meile on sündinud Päästja, kes on Issand Kristus (Lk 2:11), kes on suuteline muutma meid ja maailma meie ümber.

Õnnistatud jõuluaega ja head peagi saabuvat uut aastat!

ROBERT TŠERENKOV
superintendent

Esikaanel: Me ootame igal talvel Jeesuse sünni-imet ja samuti valguse suurenemist.
Foto: Naatan Hollman

Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10152 Tallinn
Tel: 6688 497; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel

Vastutav toimetaja: Taimi Pärna
Toimetuse kolleegium: Taavi Hollman, Andres Kapp, Anneli Klausson, Rein Laaneser, Tarmo Lilleoja, Toomas Pajusoo, Anne Saluraid, Inna Välja
Kujundaja-küljendaja: Taimi Pärna
Kirjasaatjad: Imbi Herm (Rakvere), Irja Saksing (Kärja ja Ahja)

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL

Facebookis aadressil

<http://www.facebook.com/emk.koduteel>

Veebikodus aadressil

<http://www.metodistikirik.ee/koduteel>

Issuu keskkonnas neljavärvilise pdf-ina aadressil

<http://issuu.com/koduteel>

Kohtumine inglīga

TOOMAS PAJUSOO

Aga kuuendal kuul läkitas Jumal ingel Gabrieli Galilea külla, mille nimi on Naatsaret, neitsi juurde, kes oli kihlatud Taaveti soost Joosepi-nimelise mehega. Selle neitsi nimi oli Maarja. Tema juurde tulles ütles Gabriel: „Rõõmusta, sa armuleidnu! Issand on sinuga!” Tema oli aga vapustatud nende sõnade pärast ja imestas, mida see teretus võiks tähendada. Ja ingel ütles talle: „Ära karda, Maarja, sest sa oled leidnud armu Jumala juures! Ja vaata, sa jääd lapseootele ja tood ilmale poja ja paned talle nimeks Jeesus. Tema saab suureks ja teda hüütakse Kõigekõrgema Pojaks ja Issand Jumal annab talle tema isa Taaveti trooni. Ja ta valitseb kuningana Jaakobi soo üle igavesti ning tema valitsusele ei tule lõppu.” Aga Maarja küsis inglilt: „Kuidas see võib juhtuda, kui ma ei ole mehega olnud?” Ja ingel vastas talle: „Püha Vaim tuleb sinu peale ja Kõigekõrgema vägi on varjuks sinu kohal, seepärast hüütaksegi Püha, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks. Ja vaata, ka su sugulane Eliisabet on pojaootel oma raugapõlves ja see on kuues kuu temal, keda hüüti sigimatuks, sest Jumala käes ei ole ükski asi võimatu.” Aga Maarja ütles: „Vaata, siin on Issanda teenija, sündigu mulle sinu sõna järgi!” Ja ingel läks ära tema juurest.

Lk 1:26–38

Loetud kirjakoht räägib meile Maarja kohtumisest inglīga. Ingli sõnum oli Maarja jaoks midagi erakordset: ta oli leidnud armu Jumala juures; Maarja oli Jumala poolt ära valitud, et tuua ilmale Kõigekõrgema Poeg, kellele pannakse nimeks Jeesus.

Kui Jumalal on maa peal midagi erilist teoksil, siis elab sellele sündmusele kaasa kogu taevas. Piiblis on toodud palju erinevaid näiteid kohtumistest inglitega. Jõuluõöl, kui karjased olid Petlemma väljal valvamas oma karja, ilmus ingel, kes kuulutas neile suurt rõõmu Päästja Issanda Kristuse sünnist (Lk 2:14).

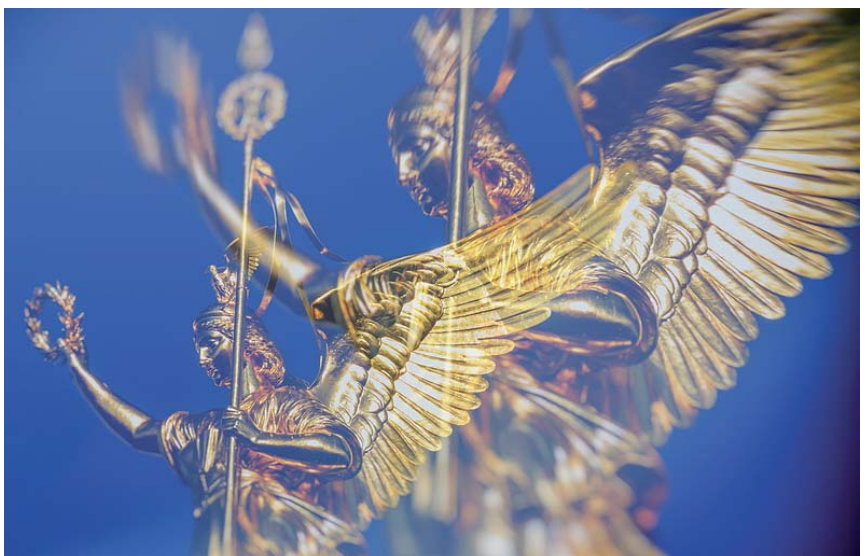
Luuka evangeeliumi esimese peatüki alguses räägitakse ka preester Sakariase, Ristija Johannese isa kohtumisest inglīga. Kuna Sakarias ei uskunud koheselt inglí sõnu, jäi ta keeletuks kuni ajani, mil ta naine Eliisabet tõi ilmale poja ja talle pandi nimeks Johannes.

Maarja kohtumine inglīga oli hoopis teistsugune. Ta oli alandlik ja võttis vastu kõik inglí sõnad. Maarjast sai Jumala poolt valitud naine, kes sai emaks Jumala ainusündinud Pojale.

Kohtumised inglitega võivad aset leida mitmel viisil. On mitmeid tunnistusi, kuidas taevalikud olendid on kaitsnud inimest õnnetuste eest. Pühakiri ütleb inglite kohta, et nad on teenijad vaimud, läkitatud abisatama neid, kes ükskord pärivad pääste. Kõigile neile inglí külastustele on iseloomulik üllatusmoment. Kõiki asjaosalisi tabas see ootamatult. Üllatused tulevad tavaliselt ikka siis, kui seda kõige vähem oskad ette aimata. Antud juhtumitel oli tegemist Jumala saadikutega.

Kuna elame reaalses maailmas, kus on tegemist ka kurjuse jõududega, siis Piibel hoiatab meid nende inglite eest, kelle eesmärgiks on viia inimesi Jumalast kaugemale. Need ei ole taevased inglí, vaid langenud Luciferi inglí, kes heideti kord Jumala poolt taevast alla. Apostel Paulus hoiatab oma teises kirjas korintlastele, et „saatan ise moondab ennast valguse inglíks“ (2Kr 11:14). Need deemonid koondivad oma vägesid kindla eesmärgiga – eksitada, kui võimalik, ka Jumala valitud.

Kuidas võib inimene vahet teha, kas tal on tegemist taevaingli või

valguseingliks maskeerunud deemoniga? Piibli printsiipe mõistes on vahetegemine võimalik. Kohtumine taevaingliga austab alati Jumalat. Niinimetatud valguseingli puhul ei lange aga aupaistus Jumalale. Nii lihtne see ongi. Keegi jumalasulane on öelnud: kas me peaksime uskuma inglite olemasolusse? Jah! Kas me peaksime kummardama neid? Ei! Tuletagem meelde, et inglid on Jumala looming ja nad teenivad Jumalat mitmel viisil, mis on kasuks sulle ja mulle. Seepärast ei peaks me tegema inglitest oma tähelepanu keskpunkti, vaid keskenduda tuleb Kristusele. Kummardagem alati Loojat, mitte loomingut.

Aga pöördume tagasi Luuka evangeeliumi ja inglil üllatava külastuse juurde, mis sai osaks Maarjale, juudi tütarlapsele Naatsareti linnast. Peatume hetkeks ingel Gabriel kolmekordse sõnumi juures.

Ingli esimene sõnum Maarjale oli: „*Rõõmusta, sa armuleidnu! Issand on sinuga!*“ (s 28). Püüa ennast panna Maarja rolli. Mida tema lihtsa Naatsareti tütarlapsena võis küll mõelda, saades inglilt sellise üleva sõnumi? Salm 29 ütleb, et: ta oli vapustatud ja imestas – ta ei olnud inglil külaskäiku milligagi ära teeninud. Korruga tundis ta, et on sattunud Jumala enese tähelepanu keskmesse – sai inglil kaudu Jumalalt tunnistuse, et ta on armu leidnud Tema palge ees ja võib seepärast rõõmustada. Kui ingel märkas Maarja kohmetust, julgustas ta teda (s 30).

Kas võib midagi ülevamat olla teadmisest, et Jumal on sinuga? Mis tunne võiks sul olla, kui Issanda ingel pöörduks täna konkreetsetl kellegi poole meie seast sõnadega: „*Ära karda, sest sa oled leidnud armu Jumala juures!*“

Nendel jõuludel, kus paljudes Eestimaa kodudes on kurbust ja valu kaotatud töökoha või madala sissetuleku pärast, on nii vajalikud julgustuse sõnad. Kõik üksildased, rõhutud ja murelikud inimesed vajavad täna julgustust ja rõõmu, mida üksnes Jumal võib neile kinkida.

Jõulud on üllatuste aeg. Ka täna on Jumal meie keskel oma Püha

Vaimu läbi ja ütleb igale Kristusesse uskujale: „*Rõõmusta, sa armuleidnu! Issand on sinuga!*“ Kui Jumal pöördub kellegi poole isiklikult, siis tuleb see talle alati kasuks ja õnnistuseks. Seepärast ära karda, kui Jumal räägib. Ta soovib sulle head! Jumalal on iga inimesega oma plaan, nagu Tal oli individuaalne plaan ka Maarjaga. Nii nagu inimesed on erinevad, nii on ka Jumala teed ja mõtted iga inimese suhtes erinevad.

Ingli teine sõnum Maarjale oli: „*Ja vaata, sa jääd lapseootele ja tood ilmale poja ja paned talle nimeks Jeesus. Tema saab suureks ja teda hüütakse Kõigekõrgema Pojaks ja Issand Jumal annab talle tema isa Taaveti trooni. Ja ta valitseb kuningana Jaakobi soo üle igavesti ning tema valitsusele ei tule lõppu*“ (s 31–33). See oli spetsiifiline sõnum, mis määratles Maarja erilise osa Jumala plaanis. Ta oli Jumala poolt väljavalitu, kes pidi ilmale tooma Jumala ainusündinud Poja, Jeesuse.

Kindlasti oli Maarja tol hetkel tõsiselt vapustatud, sest ta ei mõistnud veel, mis teda ees ootab. Ta oli kihlatud Taaveti soost Joosepinimelise mehega ja pealegi oli ta neitsi. Mis saab siis, kui ta leitakse rase olevat väljaspool abielu? Juudi käsuseaduse kohaselt oleks ta kuulutatud abielurikkujaks ja kividega surnuks visatud. Mis saab tema peigmehest Joosepist? Kas ta hülgab tema? Tol hetkel võis tema peas keerelda korraka nii palju küsimusi.

Ja mida tähendab see nimi – Jeesus? Jeesus on kreeka vorm heebreakeelsest nimest Joosua, mis tähendab tõlkes 'Issand päästab'. On märkimisväärne, et Issanda ingel ilmus unes ka Joosepile, valmistades pinda tema südames. Sellest võime lugeda Matteuse evangeeliumi esimesest peatükist.

Imelises nimes Jeesus peitub võratu sõnum mitte ainult Maarjale ja Joosepile, vaid kõigile inimestele üle kogu maailma. See ongi jõulusõnumi peamine sisu: Jumal saatis meile oma ainusündinud Poja, et päästa meid pattudest. Maarja oli vaid tööriistaks Jumala käes, et kinkida maail-

male Päästja ja Lunastaja. Meie osa tänapäeval on uskuda Jeesusesse, et kogeda pattude andestust ja lepitust Jumalaga, mille tulemusena saame Jumala lasteks.

Ingli kolmas sõnum Maarjale oli vastus tema küsimusele: „*Kuidas see võib juhtuda, kui ma ei ole mehega olnud?*“ (s 34). Ingli vastus oli: „*Püha Vaim tuleb sinu peale ja Kõigekõrgema vägi on varjuks sinu kohal, seepärast hüütaksegi Püha, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks*“ (s 35).

Küsimus Jumala tahte teostumise suhtes on väga inimlik. Kui Maarjalegi ei olnud jumalik neitsist sünd mõistetav, mis siis veel rääkida tänapäeva inimestest, kes eitavad kõike üleloomulikku, kõike, mis on seotud Jumalaga ja Ta püha sõnaga. Maarja oli aga inimene, kes vaatamata oma piiratusele uskus alandlikult inglil sõnumisse. Ta uskus, et Jumala käes ei ole ükski asi võimatu. Meiegi võiksime õppida Maarja suhtumisest Jumala tahtesse, mis on vastuolus sageli inimlike arusaamadega: „*Vaata, siin on Issanda teenija, sündigu mulle sinu sõna järgi!*“ (s 38). See vastus oli Jumalale meelepärane. Ingel oli oma missiooni täitnud.

Tänapäeva inimesed, kui nad pole varem kuulnud armastavast Jumalast, kes on tulnud päästma meid pattudest, on ausad, kui nad küsivad Maarja kombel: „*Kuidas see võib juhtuda?*“ Isegi teoloogilist kirjandust lugenud inimene võib sattuda väga suurde hingedraskusse, kui tal puudub isiklik vaimuliku uuestisünni kogemus. Milles peitub siis lahendus? Ainult Jumala sõnasse uskumises. Toimi nii nagu Maarja. Ta uskus Jumalasse: „*Vaata, siin on Issanda teenija, sündigu mulle sinu sõna järgi!*“ Jumala imed sünnivad alati usu läbi.

Mitte sugugi väiksem ime ei sündinud Maarja sugulase Eliisabetiga, kes sai raugapõlves Risti ja Johannese emaks. Ingel teatas sellest ka Maarjale. Kindlasti oli Maarja julgustatud ja kinnitatud teadmisest, et Jumal oli sekkunud nii võimsalt tema ja ta lähedaste ellu.

Nendel jõulupühadel soovib Jumal oma armastuse läbi tulla meiegi ellu suuremal määral. Ta sooviks saada paljudele nii lähedaseks ja kalliks, et inimesed on valmis Teda vastu võtma. Veel täna tõuseb rõõm Jumala inglite ees kasvõi ühe patuse pärast, kes meelt parandab, kuigi seda pole võimalik alati silmaga näha, kuid võib vaimus kogeda.

Paljud inimesed on võinud oma Issandaga isiklikult kohtuda just jõulude ajal. Meie kiriku kauaaegne superintendent Aleksander Kuum, kes on praegu igavikus, on rääkinud sellest, kuidas ta jõulude viimasel pühapäeval võttis vastu oma Päästja Jeesuse Kristuse. Ta oli siis 22aastane ja elas Pärnus, kus ta isa Karl oli kohaliku metodisti koguduse õpetaja. Vanemate soovil oli ta õpetanud noortele selgeks mõned jõululaulud, mida hiljem noorte kristlikul koosolekul lauldi. Millise vaimustusega noored tunnistasid ja laulsid! Mitmed uued noored tulid eestpalvele. Tänapäeval ei tahtnud lõppeda. Kui kõik olid viimaks lahkunud, jäi Aleksander üksi koosolekusaali. Tal oli tunne, nagu oleks

ta rongist maha jäänud. Kõik oleksid justkui suurele rõõmupeole ära sõitnud ja teda maha jätnud. Aleksander surus kuuma otsaesise vastu aknaklaasi ja vaatas välja. Sadas vaikselt lund. Kõik oli valge. Tema südames oli aga maru, sest ta süda oli must ja tahtmatult võitles ta pisaratega.

Isa kutsus teda magama. Nende voodid olid vastamisi. Isa pidi midagi märkama, sest korraga ta ütles: „Poeg, Jumal kutsub sind täna! Anna oma süda Temale!“ Aleksandri suu oli aga lukus. Isa seletab talle Pühakirja, räägib, nagu teaks ta kõiki poja hingedahtlusi ja küsib jälle: „Poeg, kas sa ei tahaks paluda?“ Jah, ta tahaks, aga suu vaikib. Vastata ei saa. Nüüd segab ema Agathe vahele ja ütleb: „Rääkige hommikul!“ Aleksander aga mõtleb: „Oh, kui sa teaksid, mis praegu kaalul on, ei sa siis nii räägiks! Peaks mu isa veel kord küsima, siis ma vastaksin kohe.“

Ja isa küsis veel. Nüüd Aleksander vastab, lausa kisendab: „Jah, palume!“ Kui nad siis kolmekesi pi-

medasse tuppa põlvedele laskusid – isa, ema ja poeg, lausus Aleksander need otsustavad sõnad: „Jumal, kui Sa oled, ilmuta ennast ka mulle. Ja kui Sa minule mu patud andestad ja mu südamele rahu kingid, siis tänasest öötunnist ma töotan oma elu Sinule.“ See oli 27. detsembril 1921, kell 5 öösel. Hommikul oli imeline rahu Aleksandri südames. Kristus oli võitnud ja kõik kahtlused kadunud. Tänu Jumalale, see jõuluöö sai tema elus otsustavaks pöördepunktiks.

Evangelist Johannes on öelnud: „Aga kõigile, kes tema vastu võtsid, andis ta meelevalla saada Jumala lasteks, neile, kes usuvad tema nimesse“ (Jh 1:12). Need Jeesuse sõnad on maksavad veel täna igapähele, kes Temasse usuvad. See on jõulusõnumi tuum – Jeesus on tulnud meile Päästjaks. Lase siis tulla oma südamesse Jumala heal sõnumil, mis võib muuta kõik uueks. Ole täna valmis Maarja kombel Jumala sõna uskuma ja sa võid kogeda Jumala tõelist jõuluimet. Aamen.

*„Kiidetud
olgu Issand,
Iisraeli Jumal,
et ta on tulnud
oma rahva ligi
ja toonud talle
lunastuse..”*

Lk 1: 68

*Vaikust.
Rahu.
Rõõmsat lootust.
Püha ligiolu.
Jõulupäevadesse
ja uude aastasse!*

*soovib
Avatud Piibli Ühing
koos PLL meeskonnaga*

Lühike mõtisklus sellest, kui aeg täis sai

„Ta (Maarja, toim.) tõi ilmale oma esimese poja ning mähkis ta mähkmetesse ja asetaski sõime, sest nende jaoks polnud majas kohta.” (Lk 2:7). Seda evangeeliumi lõiku tsiteeritakse ikka ja jälle jõulude ajal. Meile on kindlasti kõige tähtsamaks fakt, et maailma sündis Päästja, Jeesus Kristus – tõeline Jumal ja samas ka tõeline inimene. Jah, Päästja on sündinud. Apostel Paulus sekundeerib evangelistile, kirjutades sellest sündmusest lakooniliselt oma kirjas galaatlastele: „Aga kui aeg sai täis, läkitas Jumal oma Poja...” (Gl 4:4) – nii see oli.

Vaadates uudiseid teleekraanilt, lugedes ajalehti või tuulates ringi internetiavarustes, näeme, et maailmas toimub tänapäeval üks suur rahvaste rändamine. Liikvel on miljoneid majanduspagulasi, sõjapõgenikke, tagakiusatuid, aga ka lihtsalt seiklejaid ja paremate elutingimuste otsijaid. Toimub üks suur rahvaste segunemine, mida mitmedki poliitikud püüavad ühitada integratsiooniprotsessi. Integratsioon tähendab ju, et püütakse siduda seni inimühiskonnas elavaid erinevaid kogukondi (erineva rahvusliku või etnilise tagapõhjaga, erinevat keelt kõnelevaid ja erinevates kultuuritraditsioonides eksisteerivaid), üksteisele lähendada, nii et nad moodustaksid ühtse terviku ja tunneksid end selles loodavas

globalistlikus maailmaühiskonnas täisväärtuslike liikmetena. Tihti tunnevad aga rändurid endid „töötatud maale” jõudes hoopiski võõrastena – sagedasti tähtsavad selles rahvaste ja erinevate kultuuride paabelis hoopis konfliktid ja pingestuvad rahvaste vahelised suhted.

Minu meelest on kaasaegset konteksti silmas pidades kohane aeg mõtestada enda jaoks lahti Luuka evangeeliumisse kirjutatud lõigu teist poolt. Miks siis polnud tollel ajal, kui Jeesus pidi sündima, majas kohta?

Sellele annavad selgust Luuka evangeeliumi algussalmid: „Neil päevil sündis, et keiser Augustus andis käsu kirjutada üles kogu riigi rahvas. See esmakordne üleskirjutus toimus ajal, kui Küreenius oli Süüria maavalitseja. Ja kõik läksid ennast kirja panema igaüks oma linna.” (Lk 2:1-3). Seega toimus jõulusündmuste ajal samuti üks suur rahvaste rändamine, mille oli tekitanud rahvaloendus Rooma impeeriumi aladel.

Ajalooallikatest on teada, et esimese rahvaloenduse viis läbi keiser Augustus (63 eKr – 19 august 14 pKr) aastal 28 eKr. Ta oli esimeseks Rooma keisriks peale pikka vabariigi perioodi. Ilmselt ei olnud Augustuse 28. aastal eKr sooritatud rahvaloendus seotud Jeesuse sündimise ajal toimunud

loendusega. Tõenäoliselt toimus Palestiina aladel veel teisigi rahvaloendusi, nagu tollal kombeks, maksude kindlaksmääramiseks, kuid selle konkreetse loenduse täpsemad põhjused jäävad meile siiski selgusetuks.

Üleriigilisest rahvaloendusest Jeesuse sündimise ajal ei teavita ükski muu allikas peale evangeeliumide ning Küreenius (Quirinius), kelle ajal Jeesus pidi sündima, sai alles aastast 6 pKr asevalitsejaks ja korraldas rahvaloenduse. Aastatel 8–4 eKr (Jeesuse sündimise ajal) oli asehalduriks hoopis Saturninus, aga ka tema valitsemise ajal loendati samuti rahvast. See selleks.

Miks siiski oli rahvas loenduse ajal nii suures liikumises, et ei olnud isegi kohta öömajas, kus Maarja oleks saanud lapse sünnitada?

Juba Rooma vabariigi ajajärgul, mis kestis umbes viiendast sajandist esimese sajandini eKr, pidid Rooma täiskasvanud meessoost isikud makse maksma. Et rahvastiku selle osa ja nende maksustatava omandi üle arvet pidada, korraldaski Rooma riik perioodiliselt rahvaloendusi. Selleks pidid aga kõik, kes omasid maaomandit või kinnisvara, minema sellesse konkreetseesse paika, kus omand või kinnisvara asus. Mida sellest järeldada?

Jumal valis oma Poja maailma tulekuks mitte globalistliku hetke,

rahvaste segunemise ja integratsiooni aja Rooma impeeriumis, vaid hoopiski segregatsiooni aja, kui toimusid erinevate rahvastikurühmade eraldumised segunenud rahvastikust, kui kõik pidid naasma tagasi oma elukohtadesse. Iga rahvas omale maale. Vahest on meie tänapäeva multikultuurses maailmas just sellest faktist midagi õppida?

Isegi Vanas Testamendis Iiobi raamatus on hoiatus rahvaste rändamise eest „Ära igatse ööd, kui rahvad tõusevad oma asemeilt!” (Ii 36:20) Jah, kui aeg täis sai, toimus hoopiski teistsugune rahvaste rändamine, kus kõik läksid tagasi... igaüks omaesse linna... Ka meie, eestlased, laulame südamest ja suure meeleliigutusega oma laulupidudel:

*Ta lendab lilled lillesse,
ja lendab mesipuu poole;
ja tõuseb kõuepilv ülesse -
ta lendab mesipuu poole.*

Juhan Liiv lõpetab:
*Hing, oh hing, sa raskel a'al -
kuis õhkad isamaa poole;
kas kodu sa, kas võõral maal -
kuis ihkad isamaa poole!*

Vahest on selles jõulusõnumis üks tähenduslik märk ka meie praegusele keerulisele ajastule, et kodudest lahkumise asemel võiksid rahvad hoopis koguneda taas oma kodudesse, et hoopis seal oma elujärge paremaks ehitada?

Vaevalt, et me tahaksime tagasi kunagist iidset aega, kui kogu maailmas oli vaid üks keel ja ühesugused sõnad ja kui inimesed ütlesid: „Tulge, ehitagem enestele linn ja torn, mille tipp oleks taevas ja tehkem enestele nimi”.

Sest tagajärjed ei andnud ennast kaua oodata ja Issand ütles sellise tegevuse kohta: „Vaata, rahvas on üks ja neil kõigil on üks keel, ja see on alles nende tegude algus. Nüüd ei ole neil võimatu ükski asi, mida nad kavatsevad teha! Mingem nüüd alla ja segagem seal nende keel, et nad üksteise keelt ei mõistaks!” Ja Issand pillutas nad sealt üle kogu maailma ja nad jätsid linna ehitamata. Seepärast pandi sellele nimeks Paabel, sest seal segas Issand ära kogu maailma keele ja sealt pillutas Issand nad üle kogu maailma.” (1Ms 11).

Ajalool on omadus korduda pisut teisenenud, kuid siiski sarnasel tasandil. Kas tänapäeva globalistlikku püüet ühe kogukonna, ühte keelt rääkiva rahva ülesehitamisel ei oota uus kollaps? Pealegi oleks huvitav spekuloida, millises keeles hakkaks rääkima see sekulaarne, usust eemaldunud maailma sootsium. Kas inglise keeles? Või arabia keeles? Või hoopis hiina keeles...?

„Aga kui aeg sai täis, läkitas Jumal oma Poja”.
ANDRES KAPP, Tallinna kogudus

28. oktoobril tähistas Tartu kogudus oma 95. aastapäeva

Pidulikul päeval teenis sõna ja sakramendiga kogudust vastne superintendent Robert Tšerenkov. Muusikaga teenis koguduse ansambel Tanel Tamme juhatusel. Eestpalves meenutati erilisel kogudust teeninud vaimulikke ja töötajaid. Jumalateenistusele järgnes kiriku kohvikus armastussöömaaeg, millelt ei puudunud ka pidulik tort.

Tartu koguduse rajas 1923. aasta sügisel tulihingeline evangelist-pastor Johannes Karlson. Asutajaliikmeid oli kolm: pastor Johannes ise, tema abikaasa Alide-Marie ja viimase ämm Juulie-Helene Aruväli. Äsjarajatud kogudus alustas kooskäimisi Postimehe trükikoja II korrusel Tartu südalinnas.

Pastor PRIIT GREGORIOS TAMM
Tartu Püha Luuka kogudus

Jõhvi koguduses oli rõõmus päev

11. november oli Jõhvi koguduses rõõmus päev. Seda eelkõige selle tõttu, et tähistati pastor Artur Põllu 25 aastat teenistuses pastorina. 11. oktoobril 1993 määras tolleaegne superintendent Olav Pärnamets ta Jõhvi koguduse eestikeelse osa pastoriks ja 10 aastat hiljem sai ta kutse juhtida karjasena ka venekeelset kogudust. Vaimulikuna on Artur Põld olnud aktiivne ka laiemalt. Ta on Jõhvi vallavolikogu sotsiaalkomisjoni liige, tema juhtimisel on rajatud Ida-Virumaal mitmeid supikööke, Puuetega Laste Tugikodu Päikesekiir, samuti on ta olnud kohalike koguduste koostöö eestvedaja maakonnas. Artur vastutab ka Giideoni laagri tegevuse eest, on kirikuvalitsuse liige ning üks metodisti kiriku esindajatest Eesti Kirikute Nõukogus.

Samal jumalateenistusel, 11. novembril, õnnistas superintendent Robert Tšerenkov ametisse kohaliku jutlustajana Triin Tarendi, kes lõpetas kevadel edukalt Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilise Seminari. Triin

Artur ja Valentina Põld.

Tarendi töötab igapäevaselt Viru vanglas noortele ja alaealistele spetsialiseerunud kriminaalhooldusametnikuna. Lisaks koguduses pastori abiliseks tegutsemisele on ta tegev Aldersgate'i Eesti meeskonnas ja metodisti kiriku esindaja Eesti Kirikute Nõukogu Noortetöö Nõukogus.

TRIIN TARENDI, Jõhvi kogudus

Isadepäev Tallinna metodisti koguduses

Juba isadepäeva varahommikul kostis kirikusaalist laste laulu, millele prooviga viimast lihvi anti. Isadepäeva perejumalateenistusele oli tulnud palju rahvast, samuti oli sel pidulikul päeval tavapärasest rohkem nii lapsi kui isasid. Tallinna koguduses käib ka igal pühapäeval jumalateenistusel üsna palju mehi, kuid isadepäev oli selline päev, mil kõik mehed said ka kirikus tavapärasest rohkem tähelepanu. Õnnitluste taustaks näidati projektoriga seinale fotosid meie kiriku peredest – aukohal ikka isad.

Jumalateenistuse tegi eriliseks ka see, et keskenduti isaks olemise kogemustele. Paneeldiskussioonis osalesid kolme pere isad ja vanaisad: Art ja Leev, Andres ja Olav, Laur ja Tarmo. Kõik pidid vastama kahele küsimusele: Milline on kõige suurem väljakutse laste kasvatamisel? Milline kirjakoht on olnud abiks isaks olemisel? Vastused olid põhjalikud ja sisukad, kõige enam nimetati märksõna „eeskuju”. Huvitav oli see, kui erinevad kirjakohtad olid isasid inspireerinud ja neile toeks olnud.

Jumalateenistuse järel olid kõik isad palutud torti sööma ning tavapärasest enam elevust jagus ka kohvikusse. Oleme tänulikud Jumalale, et ta on meie kogudusele kinkinud nii palju toreid isasid!

LII LILLEOJA, Tallinna kogudus

Erakonnad eraldasid katuserahasid

Tuleval aastal saavad erinevatelt parteidelt regionaalseid toetusi ka mitmed kogudused ja kirikuhooned. Nii annab Keskerakond toetust 15. kogudusele – kokku 218 000 eurot, Isamaa 13. kogudusele – kokku 136 000 eurot. Sealhulgas saab Isamaalt toetust ka EMK Räpina kogudus 10 000 euro ulatuses. Vabaerakond toetab 3. kogudust – kokku 50 000 euroga ja Sotsiaaldemokraadid samuti 3. kogudust – 25 000. euro ulatuses. Kui EKRE eraldas eelmisel aastal suurema osa oma katuserahadest just kirikutele ja kogudustele, siis sellel aastal otsustas erakond jagada oma eraldised võrdselt kolme osasse. 100 000 eurot saavad nii Sihtasutus Hille Tänavsuu Vähiravifond „Kingitud Elu”, Sihtasutus TÜ Kliinikumi Lastefond kui ka Eesti Naiste Varjupaikade Liit. KT

Kirikuvalitsus õnnitleb

27. detsember Olavi Ilumets – 65

1. jaanuar Artur Põld – 60

Tallinna kogudus õnnitleb

8. november Aino Kolts 90

8. november Uno Kompus 85

19. november Vello Simm 80

29. november Linda Moren 95

24. detsember Heino Ploomipuu 80

25. detsember Arvi Vallau 75

Eakate osadus Tallinnas

Esimisel advendil kutsus Tallinna kogudus oma 75+ liikmed jõuluootuse-lõunale. Rikkaliku toidulaua katmise, ruumi kaunistamise ja kingituste valmistamise eest hoolitses noor õde Kristiina Trumm koos tublide abilistega. Laulu ja omavalmistatud-kaunistatud piparkookidega tulid eakaid tervitama ka pühapäevakooli lapsed. Rõõmu koosolemisest ja ühisest laulmisest tundsid eriti need, kes enam tihti kirikusse ei pääse. Päevakohase sõnumi ütles emeriitpastor Olav Pärnamets. Kaasa anti kõigile ka niknäki-pakike. Südameid täitis tänulikkus ning sooviti kindlasti osaduste jätkumist. Eelmisel korral olime koos 30. septembril.

ANNELI KLAUSSON, Tallinna kogudus

Fotod: Urmas Sassian

EMK Naiste Ühendus korraldas jõuluootusepäeva 1. detsembril Tallinnas. Naisi oli kohal 40, nii eestikui venekeelsetest kogudustest. Hommikuharduse vaimulikku sõnumit jagas meiega Amy Tšerenkova. Ei puudunud ka ühiselt lauldud jõululaulud. Enne lõunat saime kuulda veel Meeli Tankleri huvitavat ettekannet „Ootus naise elus“. Kuuldut aitas kinnistada arutelu gruppides. Päeva lõpus oli tore Ester Meerja juhendamisel meisterdada jõulukaarte, et oma lähedastele jõulurõõmu saaks soovida. Õnnistatud jõuluaega kõikidele!

EMK NÜ esinaine Pille Mägila

Uudisterubriik

5.-11. juunil toimus Belfastis, Põhja-Iirimaal Metodisti ja Ühinenud Kirikute Naiste Maailmaföderatsiooni Euroopa seminar. Teema „Valitud inimesed - kutsutud kuulutama“. Osales Pille Mägila. <http://wfmucw.org/>

7.-12. juulil toimus Soko Gradis, Serbias Euroopa Kristlike Naiste Oikumeeniline Foorum. Kohal oli üle 100 delegaadi 24-lt maalt. Eestist Pille Mägila ja Lii Lilleoja.

Rakvere kogudus sai uue pastori

25. novembril tähistas Rakvere kogudus 98. aastapäeva. Väga armas kogudus, mida pastor Hans Lahi on juhtinud viimased 9 aastat. Õnnitlema tulid ka teiste naaberkoguduste vaimulikud. Samal päeval palusime õnnistust ka pastor Taavi Hollmanile, kes võttis koguduse karjaseameti üle. Hans, kes siiani on olnud pastoriks kahele kogudusele, jätkab EMK Sakussaare koguduse teenimist.

ROBERT TŠERENKOV

Konverents Ebenezer Estonia

Ebenezer Operation Exodus rahvusvaheline konverents toimus Jeruusalemmas 11.-18. novembril. Konverentsist võttis osa delegatsioone 36 riigist. Eestist oli üritusest osa võtmas 8-liikmeline grupp. *Vaata, ma toon nad põhjamaalt ja kogun nad maa viimastest äärtest...* Jr 31:4, 8

Allikas: Ebenezer Estonia

GLSil koolitust saamas

GLS (Global Leadership Summit) toimus Tallinnas, Kultuurikatlas, 23.-24. nov. Seal sai kuulda erinevaid kõnelejaid, pastoreid, firmajuhte ja koolitajaid üle terve maailma. Kogu GLS andis väga palju mõtteainet ja ka reaalseid samme, kuidas muuta organisatsiooni tööd ja tegemisi paremaks. Saime palju kasulikke teadmisi, mida saab koheselt rakendada ka igapäevases elus.

Kuna GLS on eesmärgiga – koolitada häid juhte, siis väga palju räägiti hea juhi omadustest ja ülesannetest meeskonna loomises.

Lisaks toimus 23. novembril Noorte GLS ning sinna oli kogunenud noori üle terve Eesti (sh ka meie Tallinna metonnoored). Noorteõhtu sisaldas endas ülistusaega, videoid ja paneeldiskussiooni noorte juhtidega. Läbi nende isiklike kogemuste saime teada, millised on suurimad raskused juhiks olemisel ning kuidas neid ületada. GLS andis palju inspiratsiooni, kuidas minna ja teha oma tööd paremini; muuta suhtlemist inimestega ja mõelda palju kõrgemalt, kui siiani on tehtud. Metodisti Tallinna noorte tiimist võtsid kogu GLS-ist osa Naatan Hollman ja Karl Saamuel Hollman.

NAATAN HOLLMAN,
KARL SAAMUEL HOLLMAN

Foto: Liis Kivend

Foto: Magnus Jürgens

Eesti Kirikute Nõukogu konverents „Eesti usk”

6. detsembril toimus Tallinnas, Eesti Rahvusraamatukogus EKNi korraldatud konverents „Eesti usk”. Konverentsile registreerus 250 osavõtjat. Ka meie kirikust osalesid mitmed huvilised, eesotsas superintendent Robert Tšerenkoviga, samuti perekond Meeli ja Üllas Tankler, Laur Lilleoja ja allakirjutanu. Konverentsi ajakava oli tihe.

Tervituseks said sõna EKN president, peapiiskop emeeritus Andres Pöder, Ilmo Au siseministeeriumist ja Eesti Teaduste Akadeemia president Tarmo Soomere.

Pikema ettekandega esines prof Mihhail Lotman teemal „Euroopa kultuuripärand ja Eesti usk”.

Edasi jätkus konverents nelja pikema paneeldiskussiooniga. Esimeses paneelis said kõneleja EELK peapiiskop Urmas Viilma – Usk ja oikumeenia; religioonisotsioloog Liina Kilemit – Usk religioonisotsioloogilise ja ühiskonnaküsitluse alusel; siseministeeriumi usuasjade osakonna nõunik Ringo Ringvee – Usk eesti ühiskonnas elukondlikust ja õiguslikust aspektist. Diskussioonis osalesid ka kirikuloo professor Priit Rohtmets ja Tartu Ülikooli religiooniuringute vanemteadur Atko-Sulhan Remmel. Modereeris Indrek Treufeldt. Peale maitsvat lõunasööki esines rahvale Huvikeskuse Kullo flöödiansambel Maris

Lendi juhtimisel ja seejärel jätkusid paneeldiskussioonid. Teises paneelis said sõna Vikerraadio kultuurisaate juht Maarja Vaino ja kirjanik Indrek Hargla – Usk eesti kirjanikes; helilooja Peeter Vähi ja Muusikaakadeemia kompositsiooniõppejõud, professor Helena Tulve – Usk eesti muusikas; filoloog Marju Kõivupuu, prof Ülo Valk – Usk eesti folklooris. Modereeris ERR saate „Plekktrum” saatejuht Joonas Hellerma. Kolmandas paneelis astusid üles Muusika- ja Teatriakadeemia professor Lembit Peterson ja teatriteadlane Madis Kolk – Usk eesti teatris ja filmis; ajaloolane Anneli Randla ja arhitekt Ra Luhse – Usk eesti arhitektuuris; kunstiajaloolane Anne Untera ja TKK professor Mati Karmin – Usk eesti kunstis. Modereeris õigeusu preester Sakarias Leppik.

Kokkuvõttas paneelis võtsid veel sõna pastor Meego Remmel, akadeemik Tarmo Uustalu ja katoliku kiriku piiskop Philippe Jourdan.

Peale sisutihedat konverentsi oli kõigil registreerunutel võimalus osaleda kontserdil Tallinna Piiskoplikus Toomkirikus, kus esinesid ansambel Vox Clamantis, Püha Miikaeli Poistekoor, lauljad Tõnis Mägi ja Robert Jürjendal.

Oli informatiivne, huvitav ja kordaläinud päev.

ANDRES KAPP, Tallinna kogudus

Ootamisest ja ootustest

MEELI TANKLER

Ladinakeelne sõna *adventus* tähendab tulemist, aga millegipärast on meie rõhuasetus nihkunud ootamisele. Mõnes mõttes põhjendatult, sest adventiaeg toetub Jumala töotusele Messia tuleku kohta ja rõhutab Tema ootamist. Ootamist inimeseks saanud Jumalana, mis on ajaloos juba toimunud ja mida me jõulujal tänulikult meenutame. Aga ühtlasi Tema taastuleku ootamist ja selleks valmistumist.

Mida võiks siis õigupoolest tähendada ootuses elamine? Emily Brontë raamatus „Jane Eyre“ selgitab majapidajanna: „Ehkki mister Rochesteri külaskäigud on õige harvad, on nad see-eest alati ootamatud. Ja kuna ma tähele panin, et see teda pahandas, kui kõik kinni oli kaetud ja tema saabudes korrastamine ja askeldamine algas, otsustasin, et on parem, kui hoian toad alaliselt vastuvõtuvalmis.“ Niisiis valib kogenud majapidajanna kõikide osapoolte hingerahu huvides sellise ootuses elamise viisi, mille puhul ollakse valmis ka ootamatusteks. See on toimekas ja aktiivne ootamine; samas ei ole peremehe „ootamatu külaskäik“ ju kuidagi soovimatu. Külaskäik on ootamatu üksnes selles mõttes, et täpne aeg ei ole ette teada. Seetõttu haakub see kirjanduslik kujund väga selgesti **piibelliku ootuses elamisega**. Nagu üks vana kirikulaul ütleb:

*Me tundi ei tea, millal ilmub me Jeesus
Kuid ootame pea üsna tõsisel usul
Sest tähti on küll, mis meid aitavad armus,
aga tundi ei tea.*

*Tuleb pea, olge valvsad ja hoolsad,
Tuleb pea, halleluuja, halleluuja
Tuleb pilvede peal taevainglite väega, aga tundi ei tea.*

Ootamatu Jumal

Piibellik ootus on valmisolek, et oodatu läheb täide õigel, aga samas üksnes Jumalale teada oleval ajahetkel. Jumala aeg erineb meie omast ja seetõttu võib meil kohati nappida kannatlikku meelt. Heebrea kirja autor ütleb Aabrahami kohta: „Ja nõnda, olles pikameelne, koges ta töotuse täitumist.“ (Hb 6:15)

Piibel peab ootuses elamist loomulikuks ja hoiatab meid eriliselt passiivsuse, laiskuse, meie hoolde antud asjade unarusse jätmise eest. Piibellik ootus on tegus ootus. Mitte apaatus, nurgas kõssitamine, tegevusetus – meid on otsesõnu hoiatatud valvsuse kaotamise eest! Selles mõttes võiks öelda, et ajaloost teada „valge laeva ootajad“, kes sõna otseses mõttes kogu oma maise elu pausi peale panid ja kuhugi kogunesid aegade lõppu ootama, olid asjadest väga varesti aru saanud. Mõelgem kasvõi tähendamissõnadele, mis on seotud ootusega: kümme neitsit, talentidega kauplemine... Keskne sõnum on, et ootuseaeg on aeg, kus kõik see, mis meie kätte ja meie hoolde on antud, peaks olema parimas aktiivses kasutuses. Meile töötatakse ka jõudu ja vastupidavust ootamise ajaks: „kes ootavad Issandat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad: nad jooksevad ega tüdi, nad käivad ega väsi“ (Js 40:31). Issanda ootamine on aga midagi sellist, millesse peaksid ära mahtuma meie igaühe argielu pisikesed ja suured ootused.

Omad ja võõrad ootused

Mõnikord lähtuvad meie argised ootused valdavalt kaasinimeste ootustest. Ootused, mida peame enda omadeks, võivad meisse tegelikult olla sisendatud meie kodu, kogukonna, kiriku või ühiskonna poolt.

Ootused võivad olla lootused või hoopis kartused, et miski elus teatud kindlal viisil läheb. Lootused

võivad meid viia unistuste maailma, kus me oma mõtetes justkui juba elamegi täideläinud ootuses ja tegelik elu jääb tähelepanu alt välja. Kartused võivad omakorda tekitada fatalistikku saatusega leppimist, kus ebakindlus ja hirm võivad meid kammitseda sellisel määral, et me ei püüagi viltuminekut takistada, vaid eneselegi märkamatult seda oma passiivsusega soodustame. Psühholoogias kasutatakse niisuguste olukordade kohta mõistet „isetäituvad ennustused“: kui näiteks kardame, et keegi ei taha meiega rääkida ega suhelda, siis maname näole nii tõrjuva ilme, et teised ei söandagi meile läheneda ega meid „tülitada“.

Täitumata ootuste taak

Mida aga teha täitumata ootustega? Üks näide Piiblist on Iiob, kellele tema naine ütleb: „Kas sa veelgi oma vagadusest kinni pead? Nea oma Jumalat ja sure!“ Aga ta vastas temale: „Sinagi räägid, nagu rumalad naised räägivad. Kas me peaksime Jumalalt vastu võtma ainult head, aga mitte kurja?“ (Ii 2:9-10)

Iiob kannab oma täitumata ootust mehiselt. On päris selge, et tasuks erilise vagaduse eest ootas ta ka erilist Jumala õnnistust. Erinevalt oma naisest on Iiobil hingejõudu Jumalasse edasi uskuda, hoolimata teda tabanud õnnetustest ja täitumata ootusest. Muide, Iiob jääb vanakumatult vagaks meheks isegi selles olukorras: on märkimisväärne, et ta ei nimeta oma naist rumalaks, vaid viitab üksnes naise mõtteviisi sarnasusele rumalate naistega!

Kas meie ka hakkame rääkima „nagu rumalad naised“, kui meie ootused ei täitu? Või usume, nagu Piibel kinnitab, et „neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal

kõik tulla heaks“ (Rm 8:28)? Ka täitumata ootused.

Mõnikord jäävad meie ootused aga täitumata, sest me ei ole neid piisavalt selgelt väljendanud.

Kujutage ette last, kes ootab jõulukungiks midagi ebatavalist, nt kaktust, aga mitte kellelegi sellest ei räägi. Jõuluvanale ka ei kirjuta. Jõulud tulevad, ka mitmed kingitused, rohked ja kallid. Aga puudu on pikisilmi oodatud kaktus. Keegi lihtsalt ei tulnud selle peale, et laps võiks kaktust oodata!

Kõige sagedamini juhtub nii meie ootustega teiste inimeste suhtes. Ootame neilt teatud reaktsioone, käitumisviise, teatud viisil tähelepanu osutamist – aga neil pole sellest aimugi. Või ootame pikisilmi kedagi külla, aga unustame talle seda öelda. Ja ootus jääb enamasti täitumata.

Üks hiljutine eluline näide: noormees, kes kaalus oma naisest lahkuminekut, pani naise omas mõttes „proovile“: kui naine teatud aja vältel käitub tema suhtes teatud kindlal viisil, siis nad jäävad kokku. Kahjuks ta ei teavitanud naist ei prooviajast ega oma ootustest. Kui aeg ümber sai ja naine polnud päris kõiki väljaütlemata ootusi suutnud täita, teatas mees, et naine on nii-öelda „testis läbi kukkunud“. Armastus on seetõttu pöördumatult otsa saanud ja naine võib minna oma teed.

Aga samamoodi võib paraku juhtuda ka meie ootustega Jumala suhtes. Võime ju viidata sellele, et erinevalt inimestest Jumal teab, mis meie südames on. Aga Jumalal on oma ootus: et meie oma tahet, ootust, soovi selgesti väljendaksime. Jeesuski küsis korduvalt: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ (Mt 20:32, Mk 10:51, Lk 18:41)

Või nagu loeme Psalmist 40:2-3: „Ma ootasin Issandat suure ootusega; ta kummardus mu poole ja kuulis mu appihüüdmist ja tõmbas mind üles õuduse august ja paksust porist ning asetaski mu jalad kaljule ja kinnitas mu sammud.“ Siit paistab kätte, et Issand on kuulnud appihüüdu. Laulja mitte lihtsalt ei oodanud, et ehk kunagi kusagilt tuleb abi, vaid hüüdis hädas olles abi järele! Kriisioludes tuleb meile võibolla paremini meelde Jumalat

appi hüüda, aga rahulikumal ajal unustame. Ja kannatame siis, mõnikord ka üsna ebamääraste „täitumata ootuste“ all. Mida me vajaksime, oleks selgus iseendas ja oma ootustes – mitte lihtsalt ebamäärane nurin.

Märkamatult täide läinud ootused

Aga siis on veel need ootused, mille täitumist ei märgatagi. Mõelge kasvõi juutidele Jeesuse ajal: töötatud Messias käis nende seas ringi, aga nemad ei tundnud teda ära. Isegi Jeesuse omad jüngrid: kõnivad mööda teed Emmause poole ja hakkavad juhuslikule kaasteekäijale kurtma: „Aga meie lootsime, et tema ongi see, kes Iisraeli rahva lunastab...“ (Lk 24:21)

See võib ühelt poolt olla seotud asjaoluga, et oleme pannud oma ootused liiga kitsastesse raamidesse, üle tähtsustanud viisi, kuidas ootus peaks täituma. Tuletame meelde pidalitöbist Naamanit, kes läks prohveti juurde tervist otsima: „Aga Naaman sai vihaseks ja läks ära ning ütles: „Vaata, ma mõtlesin, et ta tuleb kindlasti ise välja mu juurde ja seisab siin ning hüüab Issanda, oma Jumala nime, viipab oma käega tema asupaiga poole ja parandab nõnda pidalitõve.““ (2Kn 5:11) Tahaks kangesti öelda Naamanile, et mis tähtsust sellel on, kas prohvet viipab käega või mitte, või kumma käega ta viipab; peaasi, et sa hirmsast haigusest vabaneksid! Õnneks ta kaaskondlased ongi piisavalt targad, et umbes sedamoodi öelda. Naaman kuuletub prohvetile, ootus täitub ja tervis tuleb; küll pisut teisi, kui ta seda algselt ette kujutas.

Või mõtleme näiteks oma ootustele laste suhtes. Võime ju öelda, et meie ootus on, et lapsed oleksid tublid ja terved ja neil hästi läheks – aga tegelikkuses kipume mõõtma ootuste täitumist väliselt mõõdetavate kategooriate järgi: klassitunnistused, selgeks õpitud klaveripalad, kodune nõudepesemine, koristatud tuba või meie meelest piisav kirikus käimine. Ja kõike seda mõõdetamatut head, mis meie lastes on, me ei pane millegipärast tähele (soovitan lugeda head näidet Rob Parsons raamatust „Kadunud poegade kojutamine“ lk 23-25).

Veel üks valdkond on ootused tervise osas. Ootame tervenemist, aga kui see tuleb pikkamööda ja valuliselt, läbi protseduuride ja operatsioonide, me justkui keeldume seda ootuse täitumiseks nimetamast.

Või ootused seoses ärkamisega koguduses, mille pärast ikka ja jälle palvetame. Kui meie kujutus selle suhtes, kuidas see peaks välja nägema, on väga kitsapiiriline (suured äratuskoosolekud, võimsad jutlustajad, rahvahulgalad eestpalvel), võib jääda märkamatuks, et kogudus tegelikult kasvab. Et Jumal on kuulnud meie palveid ja inimesed saavad päästetud; aga ükskõik, kuidas see toimub.

Tänuliku meele õnnistus

Kuidas siis täideläinud ootusi paremini märgata? Täideläinud ootus on miski, mis on elav, mis kasvab, areneb ja muutub. Loob võimaliku uue ootusiga. Elu ongi elamine ühest ootusest teise, samas see ei pruugi tingimata stressi tekitav ja koormav olla. Seda juhul, kui oleme avatud nägema ootusi, mida Jumal on lasknud täide minna. „Pikk ootus teeb südame haigeks, aga täideläinud igatsus on elupuu.“ (Õp 13:12)

Psühholoog Erik Eriksson rõhutab, et just vanadus on aeg, kus tagasivaade elule selgineb ja inimene kas vaatab rahulolu ja tänuga oma elule või keskendub nurisedes sellele, mis oleks võinud teisiti olla. Esimesel juhul on tulemuseks rahulik ja helge vanaduspõlv, rõõm täideläinud ootustest ja Jumala õnnistusest; teisel juhul

mürgitame iseenda ja oma lähedaste elu kibeduse ja kahetsusega.

Tegelikult vajame igas eas oskust täideläinud ootusest rõõmu tunda ja selle eest tänulik olla. See polegi alati lihtne, sest kättesaadu ei pruugi tunduda nii hea ja ilus, kui kaugelt vaadates ja oodates paistis. Reaalne elu ei näi alati andvat piisavalt põhjust tänulikkuseks. Selline reaalsuse ehmatuse võib mõnikord tabada abiellujaid (avastades, et muinasjutust tuntud lause „ja nad elasid õnnelikult kuni oma elu lõpuni“ ei olegi saajaprotsendiline garantii), aga ka lapse sünni või unistuste töökoha saamise puhul.

Ja mõnikord tundub ka, et me saime justkui vähem kui „keegi teine“. Meenutame Jeesuse tähendamissõna viinamäe töölistest, kes kõik ootasid päeva lõpul töötasu. Jeesus kirjeldab seda olukorda väga realistlikult: „Kui siis esimesed tulid, oletasid nad, et nemad saavad rohkem.“ (Mt 20:10) Kokkuleppimise hetkel tundus oodatav tasu täiesti õiglane. Jälgides nüüd samasugust tasu saamas teisi, kes palju hiljem tööd alustasid, hakkab kujunema nurin, rahulolematuse, isegi protest. Raha väärtus ei olnud ometi päeva jooksul langenud. „Kas sa ei leppinud minuga kokku ühele teenarile?“ (Mt 20:13) küsib isand nurisevalt sulaselt. Teisisõnu: kas on mingit põhjust äkitselt oodata midagi muud, kui sa pika päeva jooksul viinamäel tööd tehes oled oodanud? Siin tõuseb esile puhtinimlik teistega võrdlemise fenomen: jah, ootus oli küll algselt selline, aga kui ma nüüd nende

teiste peale vaatan, tundub, et mina vääraksin ju rohkemat. Mul oleks justkui „õigus saada rohkem“.

Aga mõnikord me ei märka tänada ka lihtsalt sellepärast, et ootuse täitumine ei ole olnud momentaalne, selline, mida võiksime nimetada imeks. Ühel päeval ehk vaatame tagasi ja näeme, et miski ongi muutunud, ootus on kuidagi märkamatuks täitunud – aga asemele on sama märkamatuks astunud juba uus, järgmine ootus.

Mõni naine, kelle abikaasa ei ole kristlane, alustab sellisest väikesest ootusest: tuleks ta ometi kirikusse! Siis ühel hetkel ongi mees tema kõrval kirikupingis, aga naine elab juba uues ootuses: hakkaks ta iga pühapäev kirikus käima! Tuleks pöördumisele! Saaks koguduse töötajaks! Ühtpidi on see loomulik areng, probleem võib olla aga selles, et kui meilt siis küsitakse meie ootuste täitumise (teisisõnu palvevastuste) kohta, kipume liiga kergesti ütlema: „Jumal ei ole mu palvetele veel vastanud...“

Piibel suunab meid kõigi meie ootustega taas Jumala juurde tagasi, tuletades meelde: Sina andsid! Ja Sinu anni eest tahan olla tänulik. Nagu ütleb Hanna 1. Saamueli raamatus: „Selle poisi pärast ma palusin ja Issand andis mulle mu palve peale, mida ma temalt palusin. Seepärast annan minagi tema Issandale: kõigiks oma elupäeviks olgu ta antud Issandale!“ (1Sm 1:27-28).

Aluseks ettekanne Naiste Ühenduse Jõuluootuse päeval Tallinnas 1. dets 2018

Foto: Anneli Tombak

Naiste ühenduse jõuluootuspäev.

Andeksandmisest jõulupühade taustal

Franciscus Assisist on palvetanud: Issand, tee mind oma rahu tööriistaks, seal, kus on vihkamine, las mul külvata armastust; kus on ülekohus – andestust.

Kõige otsesemalt vastab Kristuse sündimise püha sisule Luuka evangeeliumi tekst: „Aga ingel ütles neile: „Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale, et teile on täna sündinud Taaveti linnas Päästja, kes on Issand Kristus.“ (Lk 2:10, 11). Mida me jõulude ajal tähistame ja mille üle rõõmustame, on, et Jumal on saatnud päästja, kes meid meie pattudest vabastab. „See on Jumala armastuse väljendus ja aeg, kus taevas ja maa ühinesid“, on öelnud A. Arder. Teoloogiliselt võiks sama öelda ka teisiti – meid on päästetud pimedusest valguse kätte. Jõulupühade pidamine talvisel pööripäeval, siin maakera põhjapoolkeral, mil valgus jälle pimeduse üle „võidutsema hakkab“, rõhutab sõnumit päästja sünnist eriti tugevalt. Tõepoolest on õnn kogada seda jõuluaja kaunidust ja armsust ja süütust, võib olla muretustki.

Tahaksin aga peatuda mõttel, mis Jeesus-lapse kui Jumala armastuse käegakatsutava väljendusega lahutamatu seotud on, nimelt andeksandmine. Evangelist Luuka kasutatud sõna päästma/päästja sünonüümiks on ka vabaks ja andeks andma/andja, viidates otseselt Päästja sündimise algpõhjusele – Aadama ja Eva üleastumisest tingitud inimese lahutusele Jumalast. Ehk teisiti öeldes, **andeksandmisele**. Eesti õigekeelsussõnaraamat ÕS 2018 ütleb andeksandmise kohta näiteks järgmist: see on pahameelt või viha tundmast lakkama,

süüdistamast või kättemaksust loobuma; „kergemas“ variandis lihtsalt vabandama.

Läkitatud Päästja ja pääste üle mõeldes võiks küsida lisaks, kas Jumala arm andeksandmise näol oli vaid Aadama ja Eva üleastumisest tingitud probleemi lahendamise või oli sellelgi ettevaatavalt laiem eesmärk ja sügavam sisu?

Meie Isa palve järgib üsna hästi kümne käsu ülesehitust. Kõigepealt õpetab see meid otsima ja pidama suhet Isaga, kuna just Tema on meid pimedusest välja tõmmanud. Osadusele Isaga toetub aga palve kanda hoolt meie vajaduste eest. Peale selle palume Isa meid kiusatuse ja kurja eest hoida, sest Tema päralt üksi on riik ja vägi, ja au. Kuid üheks olulistest vajadustest inimese elus pidas Jeesus suhteid kaasinimestega, mispärast Ta õpetas ka paluma: „Ja anna meile andeks meie võlad, nagu meiegi andeks anname oma võlglastele!“ (Mt 6:12). Kord rääkis Jeesus loo vennast, kes pattu teeb (Mt 18:15-19). Tõenäoliselt puudutas lugu Peetrust sedavõrd, et ta esitas Jeesusele täpsustava küsimuse: „Issand, kui mitu korda minu vend võib minu vastu patustada ja mul tuleb talle andeks anda? Kas aitab seitsmest korrast?“ Jeesus andis vastuse, kuid nagu ikka, suunab Ta küsija edasi mõtlema: „Ma ei ütle sulle seitse korda, vaid kas või seitsekümmend seitse korda“ (Mt 18:15-22). Mida Jeesus sellega Peetrusele siis tegelikult ütles? Kas seda, et andeksandmise kordi tuleks hakata kirja panema ja kui arv täis saab, on andeksandja vaba käsust andeks anda? Piibli keelekasutuses on 7 täiuslikkuse/täielikkuse arv. Antud loos tahab Jeesus seitset seitsmekümnega korrutades aga rõhutatult öelda, et andeksandmises peaksime pürgima täiuslikkuse poole, nagu vastus ju peidab endas jumalikk

tõde – ilma Jumala abita ei ole Tema olemust väljendav andeksandmine saavutatav. Nii juhatabki Jeesus Peetruse oma vastusega Isa armu juurde, et see võiks mõista ja õppi-da samal viisil ligimesele armuline olema. Kord ütles Jeesus: „*Nii kaua aega olen ma teie juures, ja sa ei ole mind veel ära tundnud, Filippus? Kes on näinud mind, see on näinud Isa. Kuidas sa siis ütled: Näita meile Isa!? Kas sa ei usu, et mina olen Isas ja Isa on minus?*“ (Jh 14:9).

Kuid Meie Isa palve andeksand-mise palve sisaldab veel ühe tõe ja nimelt, et Jumal ei loe andeks-andmise kordi. Kui andeksandmisel oleks limiit, siis ei oleks inimesel lootustki oma Looja-Isaga lepitust leida. „Nõnda ära loe sinagi! Nagu su Isa seda ei tee,“ õpetas Jee-sus. Ameerikas misjonärina teeni-des kohtus Wesley kindral James Oglethorpe’iga, kes oli tuntud oma uhkuse poolest. Kui ta oli kord oma alluvale suhteliselt tühise rikkumise pärast karistuse määranud, püüdis Wesley veenda Oglethorpe’i süüalusele andestama. Kindral aga vasta-nud resoluutselt: „Mitte iialgi!“, mis-peale öelnud Wesley: „Ma loodan siis, härra, et te ei tee kunagi pattu.“ C. S. Lewis kirjutab aga andeksand-mise teemal järgmist: „Ükski Jeesu-se õpetustest pole olnud selgem kui see, ja ilma igasuguste eranditeta. Jeesus ei ütle, et peaksime teistele patte andeks andma vastavalt nen-de raskusastmele või kergendavate-le asjaoludele vaadates. Me peame neile kõigile andeks andma, üks-kõik kui kiuslikud või öelad need on või kui sagedasti neid uuesti ja uuesti tehakse. Sest kui meie ei anna andeks, ei andestata meile ühtki meie pattu“.

Andeksandmine ei ole väär-/ülekohtuse teo õigeismõistmine. Üleskutse andestada ei ole inime-sele lihtne tegu ja vahel võib mõtegi andeksandmisest tunduda ülekohtusena – nimelt kannataja suhtes. Sest inimese õiglustunne saab riiva-tud. Jumalik printsiip, mida õpetab ju ka Pühakiri, ei tähenda sugugi andeksandmise tõttu väär-/ülekohtuse teo õigeismõistmist, otseki

seda poleks tehtud või olnudki. „Tõeline andeksandmine ei vaata väärat/ülekohut läbi sõrmede, vas-tupidi – andeksandmine vaatab sel-lele otse silma ja näeb seda nõnda nagu see on, kuid sellele vaatamata on valmis armu andma“, kirjutab A.-L. Valtavaara. Nii on toiminud ja toimib ka Jumal: „... kes ei pea viha mitte igavesti, vaid osutab armu, kes halastab jälle meie peale, tallab maha meie süüteod? Sina heidad kõik meie patud mere sügavustes-se.“ (Mi 7:18, 19; vt ka 1Pt 2:24). Või Jh 5:14: „Pärastpoole leidis Jee-sus tema pühakojast ja ütles talle: „Vaata, sa oled saanud terveks. Ära tee enam pattu, et sinuga ei juhtuks midagi halvemat!“ Pühakiri tunnis-tab siis, et andeks andes kohtleb Jumal meid vastupidiselt sellele, mille oleme ära teeninud.

Mis kasu on andeksandmisest? Oma jutluses „Langenud inime-sest“ on Wesley öelnud: pääste ei ole ainult saada Jumala ees õigeks tunnistatud, vaid tähendab ka olla tervenenu kõigest, mida patt on inimese juures moonutanud/rikku-nud. Nii rõhutab ta pääste juriidi-lise aspekti kõrval ka teraapilist – andeksantu edasine käekäik on samuti tähtis: „*Kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nõnda et ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu üle-kohtust*“ (1Jh 1:9). Andestamise tähtsusest inimese psüühikale rää-gitakse üha enam ka psühholoo-gide poolt. Näiteks on Valtavaara öelnud: „Andeksandmine on inimi-suhete a ja o, kuna see lähtub juma-likust printsiibist, olles lähtekohaks Jumala ja inimese suhtele.“

Tervenemine ei toimu üldjuhul üleöö, vaid on protsess, mis hõl-mab mitut tahku. Esiteks järgib see Jeesuse eeskujut, teiseks vabas-tab koormast, mida väär-/ülekohtune tegu kannatanu õlgadele on pannud ja kolmandaks saab just andeksandjast see, kes tekkinud kohtumõistmise nõude „nõiaringi“ purustab. „*Õndsad on halastajad, sest nende peale halastatakse*“ (Mt 5:7). Veel neljandaks, õpetab soov andeks anda usaldama Jumalat, et

Tema teab kõik ja on erapooletult õiglane kõigi suhtes. Korrates Wes-ley sõnu, see tähendabki terveneda kõigest, mida patt inimese juures on moonutanud/rikkunud.

Kas see on võimalik? Matteuse evangeeliumist leiame teksti, kus Jeesus ütleb järgmist: „*Aga et te teaksite, et Inimese Pojal on meelevald patte andeks anda maa peal,*“ – siis ta ütles halvataule – „*tõuse püsti, võta oma kandraam ja mine koju!*“ (Mt 9:6). Maa peal käies nimetas Jeesus end järjekindlalt inimese pojaks. Ta eesmärk oli rõhuta-da oma inimeseks olemise reaalsust ja kinnitada seeläbi järgijatele, et inimesena kuulub Ta oma rahva hulka, Ta on üks neist, Ta on üks kogu inimkonnast. Järelikult, olles Jeesuse Kristuse pärijad, on ka mei-le antud võime ja meelevald anda oma ligimesele andeks, teda lahti/vabaks lasta, nagu kr keelne sõna tõlgendada annab: „*Kui me oleme aga lapsed, siis oleme ka pärijad, nii Jumala pärijad kui Kristuse kaas-pärijad; ning kui me koos temaga kannatame, siis meid ka koos tema-ga kirgastatakse*“ (Rm 8:17).

Meie Isa palve juurde tagasi tul-les: palvele andeksandmisest järg-nevad palved kiusatusest ja kurjast pääsemiseks. Kui neid palveid aga vaadata koos andeksandmispalve-ga, siis võiksime neid näha soovina, et Jumal hoiaks meid ennast kiusa-tusest kätte maksta, sest andeks-andmatu meel ja inimlik kättemaks sünnitab kurja. Aga kuri lahutab meid Jumala osadusest ja röövib meilt Päästja.

EELK peapiiskop U. Viilma kirju-tab: „Jeesus Kristus sai sillaks taeva ja maa, igaviku ja ajaliku vahel. Tema armastus on avanud meile tee sellele sillale ning me saame sinna kaasa võtta ka kõiki teisi, keda me kristliku ligimesearmastusega puu-dutame.“

Kristuse sündimise püha laiema sõnumi leiame just selles.

ANNE SALURAIID,
Tallinna kogudus

Inimene või küülik?

C. S. LEWIS

Kas on võimalik hästi ja õigesti elada, olemata kristlane? Mind paluti seda küsimust käsitleda, kuid kõigepealt peaksin tegema ühe olulise märkuse. Näib, nagu oleks selle küsimuse esitanud inimene, kes nagu arutleks endamisi: „Mind ei huvita see, kas ristiusk on tõene või mitte. Mulle pole oluline, kas universum vastab tegelikult enam kristlaste või materialistide arusaamale. Ma tahan üksnes hästi elada. Ma ei võta omaks uskumusi, mis on tõesed, vaid üksnes selliseid, mis on mulle kasulikud.“

Ausalt öelda on mul raske sellist mõtleviisi heaks kiita. Muu hulgas eristab inimest loomast soov asjade olemust tundma õppida ja igatsus mõista tegelikkust – lihtsalt teadmise enese pärast. Kui inimene on sellise soovi täielikult minetanud, siis on ta ühtlasi kaotanud osa oma inimlikkusest. Tegelikult ma ei usu, et ükski inimene sellisele kirjeldusele vastaks. Pigem kohtame sageli mõtlematuid jutlustajaid, kes ei väsi seletamast, kuidas ristiusk inimest ja ühiskonda paremale järjele aitab – nagu oleks tegemist mingi patenteeritud ravimiga.

Ristiusk esitab meile faktid, mis väidetavalt seletavad universumi

C. S. LEWIS.

olemust. Need võivad vastata tõele või mitte. Meie asi on faktide usaldusväärsuses selgusele jõuda, milleks meid sunnib meie loomupärane uuriv vaim. Me vajame vastuseid. Kui ristiusk on eksitus, siis ei taha ükski aus inimene seda omaks võtta, isegi siis mitte, kui see kedagi aitab. Kui asi on vastupidi, siis tahab iga ausameelne inimene seda uskuda – ka siis, kui tal sellest mingit kasu pole.

Kui oleme seda mõistnud, siis peame veel midagi mõnma. Kui ristiusk väljendab tõde, siis ei saa olla nii, et eeldused heaks eluks on võrdselt nii neil, kes tõde teavad, kui neil, kes elavad teadmatuses. Faktide teadmine määrab meie tegude olemuse. Näiteks oletame, et leiame inimese, kes on näljasurma äärel. Me soovime teda päästa, kuid kuna meil puuduvad iga-sugused meditsiinilised teadmised, siis anname talle korraliku kõhutäie

süüa. See toob kaasa inimese surma. Teadmatuses tegutsemisel on sageli sellised tagajärjed.

Nii uskliku kui uskmatu eesmärgiks võib olla ligimesele head teha. Esimene neist usub, et inimene on Jumala looming, kes leiab igavese ja tõelise rõõmu osaduses Jumalaga ja et sõnakuulelik usk Kristusesse toob inimese Looja juurde tagasi.

Teise arvates on inimene tekkinud materia juhuslike nähtuste tulemusena, et ta sai alguse ja hakkas arenema loomariigist, elab keskmiselt 70 aastat, tema elatustase sõltub sotsiaalsetest tingimustest ja poliitilisest organisatsioonist. Kogu elukorraldust (näiteks haridust, tervishoidu, sündimust, kohtusüsteemi jne) tuleb hinnata heaks või halvaks lähtuvalt sellest, kuivõrd see toetab või takistab inimeste „õnnelikku“ elu.

Neil kahel lähenemisel on palju ühist. Mõlema esindajad on

Kohtame sageli mõtlematuid jutlustajaid, kes ei väsi seletamast, kuidas ristiusk inimest ja ühiskonda paremale järjele aitab – nagu oleks tegemist mingi patenteeritud ravimiga.

nõus paljude kasulike asjadega, mis parandavad ligimeste elujärge, olgu nendeks näiteks paremad sanitaartingimused, haiglaravi või tervislik toitumine. Paraku hakkavad nende erinevad veendumused varem või hiljem mõjutama nende praktilisi ettepanekuid. Mõlemad hindavad kõrgelt haridust, kuid hariduse olemust võivad nad näha väga erinevalt. Kui materialist lähtub eeldusest, et iga otsus peaks tegema võimalikult suure hulga inimesi õnnelikuks, siis kristlane võib väita: „Me ei saa teha alati seda, mis teeb paljusid õnnelikuks, sest see ei pruugi väljendada tõe.“

Nii tuleb ilmsiks üha suurem erinevus. Materialisti seisukohalt tuleks enam tähtsustada tsivilisatsiooni, rahvust ja sotsiaalseid klasse, mis kestavad sajandeid, mitte üksikisikut, kes elab lühikest aega. Kristlase jaoks on asi vastupidi – oluline on üksikisik, kes elab iga-vesti, kõik rassid ja kogukonnad on ajalikud nähtused.

Selgub, et kristlane ja materialist mõistavad tegelikkust erinevalt ja neil mõlemal ei saa olla üheaegselt õigus. See, kes eksib, käitub viisil, mis ei vasta tegelikule olukorrale. Ka kõige paremate kavatsuste juures juhib ta oma ligimesi hukatusse.

Kui ta kavatsused on ausad, siis ei saa teda hukka mõista? Jumal (juhul kui ta eksisteerib) ei saa ju karistada inimest, kes eksib parimate kavatsustega. Kas see oleks aga aus lähenemine? Kas oleksime valmis riskima elama kogu elu, teadmatuses teistele halba tehes, kui vaid ise terve nahaga pääseksime? Kui vaid keegi meid ei karistaks ega süüdistaks! Loodetavasti pole minu lugejate hulgas selliseid inimesi. Kui neid peaks aga siiski leiduma, siis tuleks asju edasi selgitada.

Me alustasime küsimusega, kas on võimalik hästi elada, olemata kristlane? See küsimus on tegelikult suunatud igapähele meist. Ajalugu tunneb häid inimesi, kes polnud kristlased, näiteks Sokrates ja Kong

Fuzi. Nad polnud kristlusest midagi kuulnud. Inglise ajaloos oli üks sel- listest filosoof John Stuart Mill, kes oli aus kahtleja. Juhul kui ristiusk on tõene, siis elasid need mehed ausas eksituses või teadmatuses. Kui nende eesmärgid olid üllad, milles ma ei kahtle (muidugi ei tea ma kõiki nende südame saladusi), siis ma usun ja loodan, et Jumala halastus katab kinni kogu halva, mida nad oma teadmatu- ses võisid põhjustada nii iseendale kui oma järgi- jatele. Hoopis teises olu- korras on need, kes küsi- vad: „Kas ma saan õigesti elada, olemata kristlane?“ Need, kes ristiusust mida- gi ei tea, ei saa sellist asja küsida. Teisalt ei küsi nii ka need, kes on kristlusega kursis, on tõsiselt järele mõelnud ja otsustanud seda mitte tõe pähe võtta.

Seega meie küsimuse saab esi- tada vaid selline inimene, kes on ristiusuga kursis ja arvestab või- malusega, et tegemist võib olla tõe- ga. Tegelikult peaks tema küsimus kõlama järgmiselt: „Kas ma peak- sin seda tõsiselt võtma? Ehk: saan olla lihtsalt hea inimene, kelle head kavatsused kaitsevad mind süüdi- mõistmise eest? Ma kardan koputa- da sellele hirmuäratavale uksele, et teada saada, kas keegi on tegelikult selle taga?“

Sellisele küsimusele peaks õie- ti vastama järgmiselt: „Tegelikult küsite seda, kas saaksite elada hea inimesena, proovimata välja uurida, mida see „hea“ tegelikult tähendab.“ Asi ei piirdu sellega. Meie ülesanne pole väl- ja selgitada, kas Jumal karistab sellise küsija argust ja laiskust. Selline inimene karistab ju iseennast. Ta põikleb kõrvale ega taha tegelikult vastust kuulda, sest vastus võib olla ebameeldiv ja tuua kaasa tõelisi kannatusi. Siin on tegemist sellise inimesega, kes „unustab“ teadlikult teadetatavale vaadata, kuna seal võib olla tema nimi mingi ebameel- diva ülesande täitmise tarvis. Voi

näiteks ei julge mõni kontrollida oma pangaarvet, et mitte tegelikku- sega silmitsi seista, või ei julge ta kahtlaste valudega arsti poole pöör- duda, sest kardab ohtlikku diag- noosi.

Igatahes pole selline uskmatuse valinud küsija aus eksija. Tegemist on pigem ebauusa eksitusega, mis levib nii tema mõtete kui tegude kaudu. See võib väljenduda tee- made vältimises, silmakirjalikus muretsemises või vaimses passiiv- suses. Selline inimene oleks nagu kaotanud oma intellektuaalse süü- tuse. Eksliku, kuid ausa vastuseisu Kristusele võib saada andeks: „Iga- üks, kes ütleb midagi Inimese Poja kohta, võib saada andeks, aga kes teotab Püha Vaimu, sellele ei anta andeks.“ (Lk 12:10)

Andestamatu on Jumala Poja ignoreerimine ja mittemõistmise teesklemine. See sarnaneb mõne inimese vältimisega, ebameeldivate inimeste telefonikõnedele mittevas- tamisega või tundmatu käekirjaga adresseeritud kirjaümbriku mitte- avamisega – kuna sõnum võib tulla just Temalt. Me ei pruugi olla kind- lad, kas peaksimme olema kristla- sed, kuid igal juhul peaksimme olema inimesed – mitte jaanalinnud, kes peidavad pea liiva alla.

Aumõiste on meie ajal alla käi- nud. Sestap võime kuulda küsimust: „Mis kasu ma sellest saan? Kas see teeb mind õnnelikuks? Kas peaksin

kindlasti kristlaseks hakkama?“ Minu vas- tus on muidugi jaatav, kuid ma pole kindel, et sellele küsimusele vastamine praegu üld- se oluline on. Oletame, et seisame ukse ees, mille taga ootab meid väidetavalt universumi suurim saladus. See

fakt kas vastab tõe või mitte. Kui ei, siis on tegemist suurejoonelise pettusega, mida püütakse tõe pähe müüa. Kas pole mitte iga vääri- ka inimese kohus (ma räägin ini- mestest, mitte küülikutest) uurida välja, millega on tegemist, et siis pühendada kogu oma energia selle imelise saladuse teenimisele või siis

Kristlane ja materialist mõistavad tegelikkust erinevalt ja neil mõlemal ei saa olla üheaegselt õigus.

Kas pole mitte iga väärika inimese kohus uurida välja, millega on tegemist, et siis pühendada kogu oma energia selle imelise saladuse teenimisele või siis hoopis paljastada ja hävitada see pettus?

hoopis paljastada ja hävitada see pettus? Kas sellise väljakutse ees on võimalik silmad kinni pigistada, et nautida isikliku „moraalse arengu“ õndsust?

Tõepoolest, ristiusk annab palju enam kui me oskame ette kujutada. Esimeseks heateoks on see, et inimesele tehakse selgeks (mis on valuline), et see, mida ta oli mõist-

nud headuse ja korralikkuse all, pole sugugi nii kiiduväärne, nagu ta oli varem arvanud. Tegelikult saab selgeks, et inimene ei saa olla „hea“ (vähemalt mitte 24/7) iseenda moraalse pingutuse abil. Isegi kui see õnnestuks, ei saavuta inimene sel viisil oma elu tegelikku eesmärki. Selleks pole pelgalt moraalne täiuslikkus – me oleme loodud hoopis muul eesmärgil. Kong Fuzi ja J. S. Mill lihtsalt ei mõistnud elu tegelikku tähendust (tõsi küll, Sokrates oli sellele väga lähedal). Need, kes tahavad teada, kas ilma Kristuseta saab korralikult elada, pole lihtsalt mõistnud elu olemust. Kui see nii oleks, siis nad saaksid aru, et „korralik elu“ on pelgalt elutu masinavärk, võrreldes sellega, milleks me oleme tõeliselt loodud. Moraal on hädavajalik, kuid jumalik Elu, mis on iseennast meie eest ohverdanud ja meidki jumalikuks ülendanud, haarab moraali endasse. Me peame ümber sündima. Meis pesitsev küülik peab kaduma koos oma muret-

semise, kaalutlemise ja eetikaga, aga ka koos arguse ja mugavusega. Meilt kistakse maha karvu, mis paneb meid valu pärast kisendama, kuid mis toob esile midagi sellist, mida me ei osanud ettegi kujutada. Nähtavale ilmub tõeline Inimene – Jumala laps, kes elab igavesti, on tugev, kaunis ja täidetud rõõmuga.

„Aga kui tuleb täielik, siis kõrvaldatakse poolik.“ (1Kr 13:10)

Need, kes arvavad, et on võimalik hästi elada ilma Kristuseta, teevad kahekordse vea. Esiteks, see pole lihtsalt võimalik. Teiseks, seades eesmärgiks „hea elu“, kaotab inimene oma eksistentsi tegeliku mõtte. Moraal on kõrge mägi, mille otsa me ei suuda omal jõul ronida. Kui see peakski õnnestuma, ootab meid tipul ees hukkumine pakase ja õhupuuduse tõttu. Meid päästaks üksnes tiivad, mis meid õnnelikult koju tagasi aitaks. Aeg on kõied ja kirkad maha jätta ning alustada lendu.

Tõlkinud TARMO LILLEOJA

Ela koos kirikuga läbi aasta, ole kursis meie kiriku sündmustega!

Kalendri kasutajale

Ajaarvamisi ja kalendreid on mitmesuguseid. Jumala armust oleme astunud uude kirikuaastasse. Üheskoos meenutame Jeesuse tulekut siia maailma ja ootame Teda tagasi; pühitseme Tema sündimist inimeseks, kuulame Tema õpetusi ja saame osa Tema kannatustest, surmast ja ülestõusmisest. Kirikuaasta lõpul, Kuningas Kristuse pühal, austame Teda, kes saab aegade lõpul kõigeks kõiges.

Sellel teekonnal aitab meid meie kiriku kalender, kus piiblit lugemise kaudu tuuakse meieni need lunastussündmused. Kirikupühad ei ole välja mõeldud vaimulike töö- või koguduseliikmete vaba aja sisustamiseks, vaid selleks, et aasta jooksul ja ühistel jumalateenistustel osa saada kõigest sellest, mida Jumal Jeesuses Kristuses meie heaks on teinud. Kalendris toodud piiblit lugemised aitavad meil siseneda konkreetsetesse sündmustesse ja neist osa saada Püha Vaimu kaudu.

Pühapäevade ja kirikupühade lugemised on võetud oiku-meenilisest lektionaariumist *Revised Common Lectionary* ja neid tervikuna kasutades võime teada, et meiega koos loevad neid sajad miljonid kristlased üle kogu maailma.

Kalendris on eestpalveteemad igaks nädalaks, pühapäevade ja pühade liturgilised värvid, lõpuosas meie kiriku tööharude ja koguduste kontaktandmed ning info. Kalendrist leiad ka aasta tähtsad sündmused meie kiriku elus, samuti kiriku- ja riiklikud pühad ja veel palju muudki.

Eesti Metodisti Kirik ja Tallinna Kogudus mälestavad: 10 dets. möödus 40 aastat EMK Tallinna Koguduse pastori ja EMK kauaaegse superintendendi Hugo Oengo surmast.

Hugo Arnold Oengo oli Eesti ehitusinsener, tehnikateadlane ja vaimulik. Hugo Oengo sündis 12. detsembril 1907 Haapsalus kaugsõidukapteni perekonnas ja suri 10. detsembril 1978 Tallinnas.

<https://goo.gl/images/knaJCC>

Fotod: Anneli Tombaku kogu

Etioopias kooliaasta alguses

Sõitsin Etioopiasse, et tellida lastele igapäevaseks kooliskäimiseks kohustuslikud koolivormid ja jagada laiali vabaaja riiete ning jalanõude annetused. Kooliskäimist võib takistada ka pelgalt kirjutusvahendi, vihiku või jalanõude puudumine.

Jõudsin sellel sügisel Addis Abbebase just Etioopia uusaastaõöl. Meie kalendris 11. september 2018 ja neil Etioopia kalendri järgi siis 2011. aasta. Sain seekord olla Etioopias vaid nädala jagu päevi, seega oli tegevustel peal Aafrikale mitteomane kiirustamise ja tempo surve. Samal ööl alustasin bussireisi Sodosse.

Mitmel päeval käisin ka eriti vaestes majapidamistes ja korraldasin perekonna riietuse ja laste koolitarvikute hankimise. Kohale jõudes selgus, et senine koolilõuna pakkuja ei pea lepingust kinni ja see on meie toetatavatele lastele kahjulik. Nädala jooksul viisin lapsed oma kulul koolilõunale ja sain koha pidajaga, muslim Aliga, sõlmida eellepingu laste toitlustamise jätkamiseks. Seal viibitud nädala jooksul sai korraldatud koolilõunate pakumine kõige vaesematele – laste

enda poolt tuli esile vajadus ja leidsime ka uue võimaluse koolilõunate toimumiseks. Uus koht on põhikooli naabruses ja sobib lastele kõigiti.

Põhikoolis oli just alanud õppetöö minu saabumise nädalal. Kontrollisin nimekirja järgi üle laste kooliskäimise ja sain kõigiga koolis kontakti. Vajadusel hankisin uued kerged kummijalanõud neile noormeestele, kellel olid katkised kingad. Neid asju hangin kohalikult turult. Turulkäigud on suur elamus ja väga intensiivne kogemus. Ostutehingut on hea sooritada kohaliku sõbra poolt, sest *faranjile* ehk võõrmaalasele on hind kohe kõrgem või suisa mitmekordne. Eestist olid mul kaasas vabaaja riietuse annetused. Esimest korda kogesin reisides pagasitõrget, kuid kui asjad mõnepäevase hilinemisega minuni jõudsid, oli see ikkagi juhitud aeg ja kõik plaanid said tänu

Jumalale ellu viidud. Asjad said jagatud laste vahel vajaduspõhiselt. Gümnaasiumi osas ei olnud õppetöö sellel semestril veel alanud. Kooli juhtkonnal Sodos puudusid veel septembri keskpaigas õpilaste põhikooli lõpueksamite tulemused, neid oodati juba kolm kuud haridusametist Hawassast. Mõne nädala pärast saabusid tulemused ja lapsed alustasid õpinguid gümnaasiumis. Nende õpilaste koolivormi tellimise ja vahendite vajaduse korraldamiseks sain appi kohaliku neu ja tubli tõlgi Lubaba. Tema aitas mind ka söögikoha lepingute ja muude ametkondlike asjatoimetuste juures tõlkimisel. Kasutasin seekord palju kohalike kirikunoorte abi asjaajamistel ja ka praktilistel toimetustel, sest see kiirendas asjade tegemist kordades.

Majapidamisi külastades ilmnes seal vajadus sõepliidi järgi ja samuti olmeseebi jaoks. Needki asjad sain kohalikult turult hankida ja koos tubli saatja ning tõlgi Lubabaga perekondadele üle anda. Õnnistussõnade voolamine ei tahtnud ühe lehestunud pereema suul peatuda. Ta peab üksik-

emana ja madalapalgalisena saama hakkama kolme tütreaga. MTÜ Damota aitab nende pere kolmel tütrel käia haridusteed – kaks vanemat tütart algkoolis ja noorim seni lasteaias. Nüüd korraldasingi lasteaialapse ümbertöötamise samuti algkooli ja korraldasin tema õppemaksud. Huumorika seigana olengi nüüd mina oma foto ja allkirjaga selle lapse vanema/eeskostjana kooli dokumentatsioonis. Selline toimeviis kiirendas või võimaldas üldse nii kiire ümberkorralduse. Asjaajamine oli pingeline ja olen siiani tänulik, et see ka korda sai ja laps saab ka nüüd koolilõunat ja head õpitingimused.

„Roheliste plastmasstoolidega kohvik“, mille käivitamisele andsid hoogu 8 vabatahtlikku ja Eesti Välisministeerium, jätkab hoogsalt tegevust. Rõõmustada on põhjust, sest kaks töötut naist on saanud omale püsiva töökoha. Selle valdkonna jaoks näeme seal kohapeal suurt potentsiaali ja soovime selle toetamist ning nõustamist jätkata Jumala abiga ka tulevikus. Damota MTÜ on kristlik organisatsioon Eestis, mis aitab Etioopia lastel saada ligipääsu haridusele. Meie tegemistega üldiselt saab tutvuda internetis kodulehel etioopia.ee.

Sellel korral oli mineku üheks ajendiks ka sealt leitud kauge, aga kalli sõbratari, noore arsti Hildana Dawiti pulmakuutse. Seega läks kogu see sealviibitud nädal ka poole päeva kaupa traditsioonilise ja religioosse pulmafestivali tähe all. Kutsega koos olin saanud ka austava ettepaneku olla Hildana üks kuuest pruutneitsist. Pulm oli elamus ja imeline usukinnitus samaaegselt. Etioopia tavand pulma jaoks koosneb peaaegu neljateistkümnest kombest ning sündmusest. Sain enamikust nende ilust ja tähendusrikkusest ka osa võtta.

ANNELI TOMBAK,
Tallinna kogudus

Jumala ime, mis sündis Viljandis 1963. aastal

Õudne pimedus valitses mu hinges ja surm ootas haigla müüride vahel. Mu ümber olid sünged varjud ja ees paistis igavene hukatus.

Langesin põrmu Kristuse ees: „Oh armas Õnnistegija, süüta veel kord tuli mu tuimunud südames. Tahan põleda ja leegitseda Sulle täieliku ohvrina. Süüta mind ja anna mulle elu!“ Nutsin ja ootasin, et tuli süttiks... Äkki tundsin, kuidas surma vari taandus – kadus tuhk ja tõusis leek. Õnnistegija kinkis mulle elu ja tervise ning süütas uuesti tule mu südame altaril. Seda elasin läbi Viljandi kirikus.

Olin viibinud Viljandi Linna Kroonikute Haiglas juba 20 aastat. Mul oli seedeelundite halvatus. Kannatasin pideva näljatunde all kõik need aastad. Mida suu kaudu sisse võtsin, see tuli ka suu kaudu tagasi. Kuna organism ei saanud toitu, olin alatasa näljane, söögiisu oli painav. Oleksin võinud tundide viisi süüa ja lõpmatu janutunde tõttu juua. Näiteks kümneliitrise ämbri olin tunni jooksul tühjaks joonud, aga niisama, nagu seda jõin, tuli see ka välja. Kas võite kujutleda, milline piinav elu see oli. Süda ja veri vajasisid toitu, seedeelundid aga ei reageerinud peaaegu millelegi. Ei suuda kirjeldada, mida tähendab seedeelundite halvatus. Arstid ja professorid olid nõutud, neil polnud minu suhtes enam lootust. Nad ütlesid: „Teid, armas inimene, pole me võimelised aitama. Me pole varem kohanud selliseid patsiente.“

Mu voodi oli palatis akna all. Välja vaadates mõtlesin: „Kui minu viimane jõud on otsas ja inimlik abi pole enam võimalik, pean minema... Aga kuhu lähen igavikus? Hukka minek oli hirmutav, sinna küll ei taha.“

Palju ma Jumalast ei teadnud, ainult niipalju, kui olin leeris õppinud, emalt ja veidi koolis õpetajailt kuulnud, aga seda oli mulle antud tunnil vähe.

Järsku nägin, et suurest haigla aknast laskus sisse must ingel ja ütles: „Ma taban su siin.“ Aga kohe nägin ka kolme valget inglit minu juures seisvat, üks jalutsis, teine peatsis, kolmas keskel. Nii kohe kadus musta ingli mõju. Seejärel näidati mind ennast. Kaalusin ainult 38 kg. Mind eraldati pikuti pooleks ja öeldi, et pool on Jumala ja pool saatana päralt, aga kõik peab saama Jumala meelevaldalla alla! Olin ehmunud ennast nähes. Aukartus asus hinge.

Jõuetuna haigevoodis lamades kerkis südamesse igatsus minna kirikusse armulauale – siis alles julgeksin surra. Arstid ei keelanud. Nad olid niikuinii võimetud mind aitama.

Olin varemgi käinud Viljandi suures luteri kirikus, kus teenis õpetaja Tomingas.

Ühel ilusal suvisel pühapäevahommikul astusin oma viimast jõudu kokku võttes haigla trepist alla. Teel toetusin majaseintele ja telefonipostidele, et mitte kukkuda ega kokku variseda. Lõpuks jõudsin kohale. Astusin käärkambri uksest sisse, et end armulauale kirjutada, aga mul puudus raha. Õpetaja teadis, et tulin haiglast

ja ta tuli mulle, õnnetule, lahkesti vastu. Astusin kirikusse. Ehmudes nägin teisi inimesi korralikult rietatuna, aga – milline olin mina! Nagu surnuhauast tõusnud, pikas haigla kitlis... Igatsus hinges oli aga tungivalt ülisuur – et veel viimast korda saada osa Issanda ihust ja verest, lootes armule, et mitte hukkuda. Ma ei vaadanud enda ümber.

Kui õpetaja lõpetas pihitalituse, astus armulaua-rahvas altari ette, minagi läksin. Niipea kui olin saanud osa leivast ja karikast – Issanda verest – voolas jumalik vägi mu sisse. Lõpmata suur rõõm tulvas minusse ja täitis kogu mu olemuse. See aina voolas ja voolas. Ma ei osanud imestusest midagi teha. Kontrollisin oma jõudu, liigutades käsi. Tundsin, et mul oli tõesti jõudu, üleloomulikku, jumalikku jõudu. Ääretust rõõmust ja vabane mistundest haaratuna oleksin tahtnud kirikutäie rahvast sülle võtta.

Hõisates lahkusin kirikust. Suure rõõmu ja elevusega läksin kliinikusse tagasi. Polnud enam vaja kusagilt tuge otsida. Haiglasse jõudes oli mu rõõmuhüüd nii suur, et see kõlas ühest maja otsast teise. Jeesus oli mind terveks teinud! Halleluuja!

Õhtul söögilauas võisin süüa! Polnud mingit oksendamist. Nii oli see ka järgmisel päeval. Tohtisin süüa kõike, tervis oli normaalne. Arstid olid imestunud, personal ja kaashaiged hämmastunud: ta sööb

tõrgeteta! Ümberolijad ei osanud seda seletada muudmoodi, kui võtta seda kui imet. Ka uskmatud pidid selle tõeks tunnistama. Olin olnud haige ju 20 aastat, see tundus uskumatuna, et olen äkki terve. Nii teeb meie kõikvõimas Jumal. Minu halvatus pole ühtki märki järel. Olen sellest päevast ja tunnist peale üliõnnelik.

Siis ütles Jumal mulle: „Ma olen sind terveks teinud, et sa palvetaksid inimeste ja kirikute eest.“ Mulle näidati suurt hulka inimesi ja öeldi: „See on suurema väärtusega töö kui kõik varandused, majad või töökohad. Sa ei pea end koormama mingite ajalike asjadega.“

Olen kogenud imelisi õnnistusi, tänu Issandale! Mu suurim palve on, et Jumal ärataks üles eesti kiriku sellises nelipühi väes, et ühest uksest tulevad haiged sisse ja teisest lähevad tervena välja.

Tõesti, suur on see arm, kui mõtlen sellele imelisele sündmusele, mille läbi elasin.

Tänapäeval on palju uskmataid, neid, kes küsivad, kas see võib vastata tõele. Võib-olla küsid sinagi nii. Kuid kui sa veel pole kogenud Jumalat, pane tähele Tema hüüdu! Lase täituda oma hinge salajasel igatsusel.

Igal päeval võin tänada Jumalat. Täna, et Ta on andestanud mulle ka selle, et olin sammunud kaugele õigelt teelt. Olen leidnud armastuse Jeesuse juures, selle elu allika juures, kust meile tuleb rahu hinge. Tahaksin alati tunda Tema ligiolu, Ta juuresolekut mu hinge pühapaigas. Tahan, et alati põleks tuli mu südame altaril ega kustuks iialgi. Temaga, oma Issandaga, tahan alati käia.

MEERI AAVIKu tunnistuse vahendanud AINO HENNO

"Ära karda," ütles ingel,
ütles seda Maarjale.
"Oled armu leidnud sina,
õnnistuseks teistele."
"Ära karda," ütleb täna
Jõulusõnum sinule.
Elujulgust, rahu tooma
tuli Jõululapsuke.

Ärge kartke, kuigi pime -
ikka sünnib Jõuluime,
igal aastal uuesti.
Jätab oma sooja sära,
mis ei kustu hingest ära,
valgustab me eluteed.

MAIRE SIMM
Tallinna kogudus

Fotod: Naatan Hollman

Noorte sügislaagrist

Sel korral jagavad oma laagrimuljeid Tartu Püha Luuka koguduse noored.

Maria: Metodisti noortelaagrid on sündmused, mida ma alati ootan. Need on erilised kolm päeva, mille ajal ma saan olla sügavalt palves, ülistada Jumalat ja õppida ning arutleda Tema maailma üle.

Selle aasta sügislaagri teema oli „Armula läbi“. Ma sain kinnitust selle kohta, et Jumal andestab mulle mu patud, kui ma teda siiralt palun. Sain palju julgustust ja uut jõudu. Alati on hea veeta aega koos teiste kristlastega ja nendega lähedasemaks saada. Laager on selle jaoks suurepärane koht. Ma olen väga tänulik Jumalale, et mul on võimalik sellistes laagrites käia!

Karl Markus: „Minu meelest oli see laager suhteliselt erinev teistest. Mitte et midagi halba oleks olnud, vaid just tore oli. Kõigepealt see, et sai suvel kohtunud sõpradega uuesti kokku ja koos nendega Jumalat kiita ja ülistada. Teiseks

see, et nii paljud rääkisid Jumalast ja Jeesusest kui nende õpetajast, eeskujust, heast tegelasest. Mul oli jälle julgust uskuda ja olla kindel oma usus, kuna mind ümbritseval ühiskonnal koolis pole usu suhtes just kõige austavam hoiak. Mind puudutas rohkem paastu töötuba, kuna see andis mulle palju uusi teadmisi paastu kohta või siis tuletas meelde, mis on paast ja milleks seda vaja on. Teiseks puudutas mind rohkem teise päeva õhtune Jumala ülistamise teenistus, sest see andis mulle kindlust, rahu ja head meelt ning ma tundsin et Jumal on lähedal ja sain kogeda sügavalt erilist tunnet. Need olid minu muljed laagrist ja ma ootan väga uut laagrit.

Saskia: Sel aasta sügislaagrisse minnes oli mul hoopis teine tunne, kui eelmisel aastal. Ootas seda laagrit väga, kuna mul on alati teiste kristlaste seas olles hea ja kodune tunne, kuna nad kõik on mu õed ja vennad Kristuses. Olin seda laagrit juba metodisti

suvelaagri lõpust saati oodanud, kuna suvelaager oli üks kõige paremaid laagrikogemusi, mis mul kunagi on olnud – nii inimeste kui ka Jumala puudutuse pärast.

Selle aasta sügislaagri teema oli „Armula läbi“. Kõige rohkem panid mind mõtlema teemad, mida korraldus-meeskonna liikmed meiega arutasid ning need aitasid mul Jumalale lähemale ja ka mõnedest oma hirmudest üle saada. Eriti mõtlemapanev oli palveteekond, mis toimus viimasel õhtul. Selles oli mitu punkti, kust me pidime läbi minema. Kõige enam puudutas mind peatuspunkt ühes väikeses ja hämaras toas, kus põlesid küünlad ja kus me saime rahulikult palvetada. See oli väga puudutav ja meeldejääv kogemus. Olen väga tänulik, et sain jälle sellest laagrist osa võtta ja ootan juba väga järgmist metolaagrit! Tahan saada Jumalale veel lähemale ja veel lähedasemaks oma kristlastest sõpradega.

Ingrid: Kristlased on nagu üks suur pere, kellega on alati hea ja

Maastikumängu väljakutse.

tore koos olla. Selles laagris sain kindlasti rohkem teada piiblist ja seal räägitud teemadest. Huvitav oli ka palveteekond: seal panime pimedas toas helendavatest pulkadest kokku risti. Järgmises toas olid laudadel kirjas inimeste erinevad halvad omadused ja nendele omadustele, millest sa tahad lahti saada, pidi värviga jätma oma sõrmejälje. Järgmise toa keskel oli valgustuseks üks küünal, mille ümber istudes võis teha eestpalveid. Saali oli üles pandud rist. Seal võis igaüks võtta plaastri ning kirjutada sellele oma mured ja asjad, mis on kõige rohkem haiget teinud, ja kleepida see plaaster risti külge.

Väga lahke seltskond ja Jumala ülistamine puudutasid mind kõige rohkem.

Selle aasta sügislaagri teemaks oli „Armulaibi“. Jumala armulaibi saame olla tugevad usus, sest alati on meiega Jumal, kes aitab, keda saab usaldada kõige rohkem ja kes alati kuulab ära me palved.

Noorte laagrimuljeid Tartu koguduse lehest „Püha Luuka Sõnumid“ saatis GRETE LEPA

Toimikond ja abilisid

Pühapäevakool Võrus

Võru Elupuu koguduse pühapäevakool tegutseb ka sellel hooajal kaks korda kuus – pühapäeviti, jumalateenistuse ajal kahes rühmas. Lapsi on sel aastal kokku umbes viisteist. Eelkooliealistega tegeleb õpetaja Thea ja kooliealistega õpetaja Ove, lisaks on õpetaja Merle, kes juhendab mõlema rühma meisterdamist. I adventil alustasime kord kuus juunioride rühmaga, mis on rohkem „noorteka“ moodi – seal on temaatiline õpetus, videoid, palju mängu ja kindlasti midagi näksimist. Selleks on appi tulnud ka mõned noored. Elupuu koguduse lapsed ja noored soovivad Koduteeli lugejatele õnnistatud jõulupühi!

THEA KANT, Võru Elupuu kogudus

EMK Tallinna koguduse laste tegemisi

Tallinna koguduses on sügiskuudel toimunud nii mõndagi vahvat, alates septembrikuu keskpaigast, kui algasid pühapäevakoolitunnid. Igapäevased pühapäevakoolitunnid on olnud eriilmelised, õpetlikud. Toon välja mõned tegemised. Oleme tähistanud koos tähtpäevi, nagu lõikustänapüha ja isadepäev. Lõikustänapüha temaatika sai põhjalikumalt tutvustatud vanemate laste tundides. Rõhk oli tänulikkusel ja tänumeelel.

Isadepäeva teenistusel olid lapsed mitmel viisil kaasa aidamas. Lapsed kinkisid komme isadele, vanaisadele, esinesid lauludega ja valmistasid suupisteid ühisele toidulauale.

Oleme pühapäevakooliperega rõõmsalt jätkamas Jumala Sõna tundma õppimist ja usut kasvamist. Pühapäevakooliga on selline tore lugu, et siia ootame lapsi alati. Kui tead kedagi, kes sooviks tulla pühapäevakooli, siis ütle talle lahkesti see kutse edasi. Hindeid meil ei panda, aga uusi teadmisi saab rohkem.

SIRJELI TOMBAK, Tallinna koguduse lastetöö juht

Fotod: Joel Aulis

Foto: Egge Hollman

Isevalmistatud jõuluehted

Vajad selleks: kiiresti kuivavat savi, tainarulli, pitsi või kudumeid, väikest naasklit või varrast, lisaks klaasi või piparkoogivormi. Värvimiseks guaššvärve ja pintsel.

Võta väike tükk savi ja rulli see tainasarnaselt õhukeseks.

Aseta pitsitükike savile ning rulli see õrnalt savi sisse.

Allikas: krokotak.com

Eemalda pitsitükk ettevaatlikult savist ning lõika klaasi abil kujund välja. Kujundi ülaserva torka naaskliga väike auk riputamise jaoks.

Lase kujukesel pool tundi õhu käes kuivada.

Värvi kujund. Peale värvimist loputa osa värvi jooksva vee all ära, nii jääb värv ainult sügavamatesse kohtadesse. Kuivata paberiga.

Lase kujundil veel kuivada, lisa pael ning kaunis ja originaalne jõuluehe ongi valmis.

Telli ajakiri Koduteel!

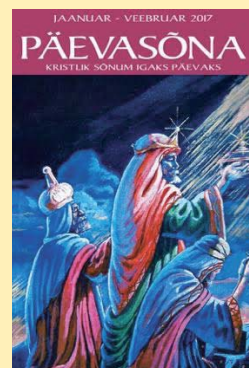
EMK häälekandja, ajakiri KODUTEEL aastatellimus (4 numbrit) maksab 2019. aastaks 15 eurot ja üksiknumber 5 eurot.

Tellimuse saab vormistada:

- lähimas postkontoris;
- kirjakandja vahendusel;
- OMNIVA veebilehel omniva.ee, ajakirjandus -> telli ajakirjandust -> väljaande otsingusse - kirjuta "Koduteel".

Tellimisindeks 78228

**PÄEVASÕNA
AASTA-
TELLIMUS
(6 NUMBRIT)
MAKSAB 2019.
AASTAKS
10 EURO.**

Tellimuse saab vormistada kas lähimas postkontoris, kirjakandja vahendusel, OMNIVA veebilehel või toimetuse kaudu pangalaekandega tasudes.

Tellimisindeks 01706

Eesti Metodisti Kiriku arveldusarve:
SEB Pank, EE641010052004731009,
märksõna PÄEVASÕNA.

Tellimuse eest pangalaekandega makstes palume kindlasti saata oma aadress kas kirjalikult toimetuse aadressile:

Päevasõna, Narva mnt 51, Tallinn 10152

või e-posti aadressile:

paevasona@metodistikirik.ee